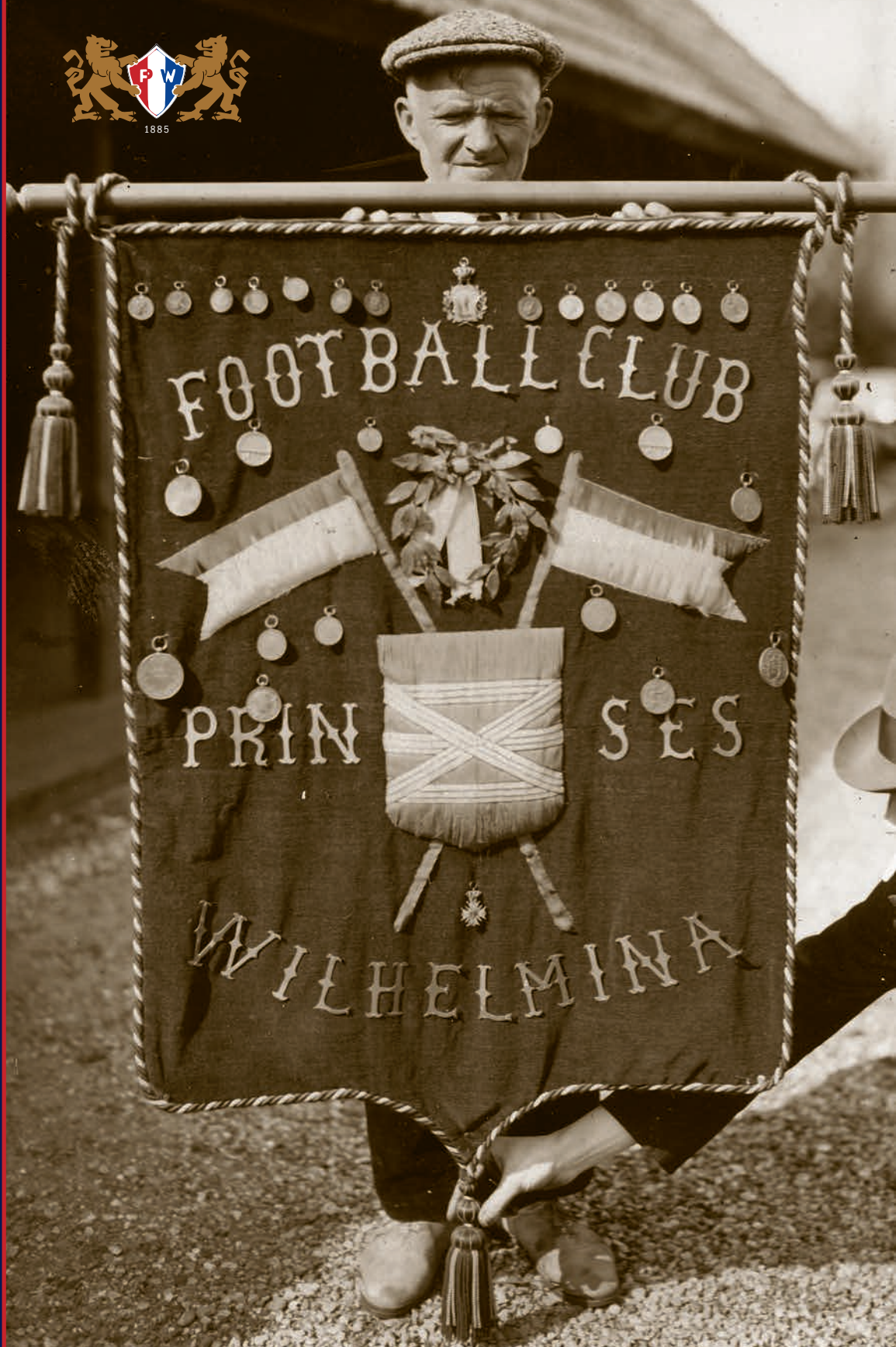

Een heel kort bericht in de Enschedesche Courant van 2 juli 1885: in Enschede is een 'football-vereeniging' opgericht. 'Naar men mededeelt de eerste van dien aard, die hier te lande bestaat.' Dat is niet zo. De 'Enschedesche Footballclub', opgericht op 30 juni 1885, is de op acht na oudste club van Nederland. De sport wordt snel populair. Twee maanden later al, op 31 augustus 1885, wordt een tweede footballclub opgericht: 'Prinses Wilhelmina'. Beide clubs fuseren op 10 oktober 1888.

Arrondissements Nieuws.
Enschede, 8 Sept.
Zondag jl. had alhier de aangekondigde vliegerwedstrijd plaats. Van de 53 mededingers waren er ongeveer 40 opgekomen. Onder beginstiging van schoon weder, was men om één uur op de markt verzameld, en trok men, voorafgegaan door de muziek der dd. schutterij in optocht, vergezeld van eene groote menigte volks, naar het buitengoed »den Korte».
Daar aangekomen werd dadelijk een begin gemaakt met de keuring der groote, mooie en vreemde soorte vliegers. Onder deze vond men, soortigen vorm aller aandacht trokken. Men zag er bij, het wapen van Enschede, een toren, huzaren, sterren e. a.
Een aardig gezicht verschaftte het oplaten der vliegers; eenige waren spoedig hoog in de lucht, andere kwamen met zeer veel moeite een paar meters boven den grond, terwijl ook sommige, onder het gelach der omstanders, het leven er bij inschoten.
Bekroond werden:
Voor groote vliegers, J. Hofstede 1e prijs, G. Regels 2e prijs en G. Sauerink 3e prijs. Vrije keuze van een voorwerp uit de Tombola J. Horstman en G. Klokgetier.
Voor mooie vliegers, J. Scheuter 1e prijs, W. Goorhuis 2e prijs en G. Kollenaar 3e prijs. Aan A. Friezendorp werd een ere-diploma toegekend. Vrije keuze van een voorwerp uit de tombola W. Berfelo en H. Wiegman.
Voor vreemde soorte vliegers, B. Beune 1e prijs, H. Lammerink 2e prijs en H. Rekers 3e prijs.
Aan J. van Heek en T. van der Zee werd een ere-diploma toegekend.
Voor hoogstaande vliegers, J. Groothuis 1e prijs en J. Bink 2e prijs.

Door eenige heeren-liefhebbers alhier is de Enschedesche Football-vereeniging opgericht. Het Football-spel wordt in Engeland veel beoefend en onderscheidt zich van andere spelen doordat een groote bal hoofdzakelijk alleen met den voet bevoogen wordt. Naar men ons mededeelt, is dit de eerste vereniging van dien aard, die hier te lande bestaat.

had men er voor gezorgd bij tusschenpoozen eenige luchtballons op te laten.
Na afloop van den vliegerwedstrijd had eene openbare uitvoering plaats van de Enschedesche Footballclub. Dit spel, uit Engeland afkomstig, verwekte algemeene bewondering, vooral ook onder zoodanig spel hier nog geheel onbekend is.
De commissie, bestaande uit de heeren T. van der Zee, burgemeester, J. B. van Heek, Joh. Peteri, L. ten Cate Wz., E. Dalenoord en P. K. Reumer, verdient onzen dank voor dit welgeslaagde feest, dat gerust als een volksfeest mag aangemerkt worden, getuige ook de buitengewoon talrijke opkomst van het publiek uit alle rangen en standen.
Wij hopen, dat deze satisfactie genoemde heeren zal aansporen, het niet bij dezen eersten wedstrijd te laten.

125 JAAR ENSCHADESCHE FOOTBALL CLUB PRINSES WILHELMINA

'In het verleden behaalde resultaten...' Het is de aanzet voor een veelgehoorde uitspraak. Maar aan de vooravond van het 125-jarig jubileum van De Enschedese Footballclub Prinses Wilhelmina wil ik het graag vervolgen met de woorden 'bieden veel mooie momenten om op terug te blikken'. En gezien de rijke historie van de club zijn er zeer veel mooie momenten. Wat dat betreft kan het jaar 2010 niet lang genoeg duren.

De Enschedese Footballclub Prinses Wilhelmina, een kleine vereniging met een rijke historie. De eerste voetbalclub van het Oosten werd op initiatief van Jan Bernard van Heek in het voorjaar van 1885 opgericht. Hij riep een aantal 'vrienden' bijeen voor Hotel Amelink aan de Oldenzaalsestraat om hen kennis te laten maken met het Footballspel.

Niet lang na het ontstaan van de Enschedesche Football Club (EFC) wordt Prinses Wilhelmina opgericht op de verjaardag van prinses Wilhelmina. Op 10 oktober 1888 fuseren de clubs. De nieuwe naam is een combinatie van die van beide clubs: 'Enschedeese Footballclub Prinses Wilhelmina' kortweg 'EFC PW'.

EFC PW speelde ruim een eeuw in het Volkspark, in 2003 werd de nieuwe huiskamer in het Diekman in gebruik genomen. Het karakter van de club komt helemaal naar voren in de inrichting: een open haard met daarboven een portret van Wilhelmina, een vloer in de clubkleuren, veel historische foto's en uiteraard het vaandel aan de wand.

De 'Prinses' is enigszins elitair, een club zonder jeugd, gericht op recreatief voetbal voor senioren. Niet voor niets is een belangrijk onderdeel van de festiviteiten een 'Herendiner' in Restaurant 10 van Parklocatie De Jaargetijden, in de oude thuisbasis, het Volkspark.

Op dit moment zijn er 7 enthousiaste teams. Veelal spelers die 'uitgevoetbald' zijn bij hun oude club en voor het plezier willen samenspelen in een team met gelijkgestemden.

In honderdvijfentwintig jaar is er veel gebeurd. Zowel in de stad als binnen de club. In de stad heeft de textielindustrie inmiddels plaatsgemaakt voor de zogeheten kennisindustrie. Ook het straatbeeld is niet meer te vergelijken met dat van jaren geleden. Enschede ontwikkelt zich steeds meer tot hét centrum van de Eurégio en is een echte sociaal betrokken sportstad. Waar de oudste voetbalclub van het Oosten een belangrijke plek inneemt.

Ik ben gevraagd om op 31 augustus aanstaande de expositie te openen dat het verhaal van de geschiedenis van het voetbal in het Oosten verteld. Een maand lang zal de expositie te bewonderen zijn in de TwentseWelle. Een mooi nieuw hoofdstuk in de rijke geschiedenis van EFC PW dat al 125 jaar vorstelijk aan de bal is. Ik wil daarom alle leden, oud-leden, vrijwilligers en iedereen die bij EFC PW betrokken is, van harte feliciteren met dit jubileum. Het 125 jarig bestaan is, om in sporttermen te spreken, een prestatie van formaat waarop nog vele jaren kan worden voortgebouwd.

Ed Wallinga

Wethouder Wijkontwikkeling, Sport, Zorg & Welzijn

6 JUNI 1886: DE ENSCHADESCHE FOOTBALL CLUB,
OPGERICHT OP 30 JUNI 1885 DOOR
JAN BERNARD VAN HEEK (MIDDEN BOVENAAN).

1885/1886: DE TWEEDE FOOTBALLCLUB VAN ENSCHEDE, 'PRINSES WILHELMINA', OPGERICHT OP 31 AUGUSTUS 1885.

26 MAART 1894: ENSCHEDESCHE FOOTBALLCLUB PRINSES WILHELMINA, ONTSTAAN UIT DE FUSIE TUSSEN EFC EN PW OP 10 OKTOBER 1888.

9 MEI 1907: NEDERLAND-BELGIË. HET NEDERLANDS ELFTAL SPEELT IN DE SHIRTS VAN PW, MEEGENOMEN DOOR ONZE ENIGE INTERNATIONAL OOI, WILLEM G. JANSSEN (STAAND, 2E VAN LINKS).

5 MEI 1907: PW'ERS VOOR DE THUISWEDSTRIJD TEGEN HVV OM HET KAMPIOENSCHAP VAN NEDERLAND. TWEDE VAN LINKS INTERNATIONAL WILLEM G. JANSSEN.

LINKS: 30 MEI 1948, WOUT TIETHOFF IN DE AANVAL IN HET PROMOTIEDUEL PW-ALEXANDRIA (3-0). BOVEN: 6 JUNI 1948, PW SCOORT TEGEN TAR (5-0). PW PROMOVEERT NAAR DE 3E KLASSE KNVB.

1960: GROOT FEEST, PW BESTAAT 75 JAAR.

HENNIE ARDESCH EN HARRIE BALKE OP ZONDAG 8 JULI 2010 IN DE GROLSCH VESTE.

VAN HARTE PROFICIAT!

Als lid van PW en nog spelend voor PW 7 en tevens als voorzitter van de Federatie van Enschedese Voetbalverenigingen feliciteer ik PW van harte met het 125-jarig bestaan.

Door mijn werkzaamheden bij de Federatie van Enschedese Voetbalverenigingen is mijn ervaring dat velen, en dat geldt zowel voor leden van onze clubs als voor buitenstaanders, zich nauwelijks kunnen voorstellen wat het betekent om met vrijwilligers 125 jaar lang een vereniging als de uwe in stand te houden. Daarom is het een goede zaak om dit bij een jubileum eens terdege te realiseren, want we mogen alle vrijwilligers iedere dag weer dankbaar zijn voor hun inzet. Zonder vrijwilligers immers, zou de voetbalsport (maar ook de overige sporten) zich nooit hebben kunnen ontwikkelen zoals deze nu is.

Tijdens de 'her'oprichting van de Enschedese Voetbalfederatie op 15 januari 1976 speelde uw club in de tweede klasse van de TVB en de betrokkenheid bij het wel en wee van de FEV is vanaf die tijd altijd gebleven. Wij kennen uw vereniging als een trouw bezoeker van de vergaderingen van de federatie, maar idem ook van de KNVB. Hopelijk lukt het u dan ook de komende jaren met uw eerste selectie weer op een hoger niveau te komen, want dat past zeker in de historie van uw club.

Kijken we nog even terug, dan is in de afgelopen 125 jaar het karakter van een voetbalclub enorm veranderd. In het verleden mochten alleen senioren spelen, heden ten dage kunnen ook al 5-jarigen aan wedstrijden deelnemen. Dat we thans naast goede velden en kleedkamers met warme douches ook nog beschikken over verlichting en een clubgebouw is iets, dat men 125 jaar geleden niet kon bevroeden.

Ook is onze maatschappij veel ingewikkelder geworden en dat is ook aan de voetbalclubs niet voorbij gegaan. Tijdens de bestuursvergaderingen wordt tegenwoordig meer over financiële, juridische en fiscale aangelegenheden gepraat dan over het voetbal zelf. Gelukkig bieden de gemeente Enschede, afdeling Sport, en de KNVB via de afdeling clubondersteuning, momenteel goede hulp aan de clubs. En dat is iets waarvoor wij als Federatie in de afgelopen jaar, naar nu blijkt niet tevergeefs, hebben gepleit. Want één ding heeft de tijd ons geleerd: gezamenlijk kunnen de voetbalclubs in Enschede veel bereiken.

Mede dankzij de betrokkenheid die PW nadrukkelijk heeft getoond, heeft de Federatie al 33 jaar lang het nodige voor de aangesloten clubs kunnen bereiken.

Wij hopen dat die betrokkenheid ook in de toekomst zal blijven bestaan. Want meer dan ooit zullen de voetbalclubs elkaar nodig hebben. Als één van de grootste clubs van Enschede heeft PW al 125 jaar voor veel mensen een grote betekenis gehad. Dankzij de inzet van vele vrijwilligers is de club ook in wat mindere tijden overeind gebleven. Terecht wordt er daarom dit jaar feest gevierd. Ik wens alle leden van PW een fijne jubileumviering toe en feliciteer u allen namens de Enschedese voetbalgemeenschap van harte met uw 125-jarig bestaan. Wij zouden willen zeggen: op naar de 150!

Hennie Ardesch

Lid van PW en voorzitter Federatie van
Enschedese Voetbalverenigingen

VOORWOORD

Dit boek is een vervolg op het jubileumboek van het 100-jarig bestaan. Uiteraard ontcom je er niet aan zo af en toe terug te grijpen op de oude historie, maar het gaat hoofdzakelijk over de afgelopen 25 jaar. De makers van dit boek, Hans Assink, Frans Carelsen, Gerhard van Dragt en Gerard van Halen, hebben een prachtig stukje werk geleverd, waarvoor ik hen hartelijk wil bedanken. Er zijn diverse mensen die materiaal hebben aangeleverd of zich op andere wijze verdienstelijk hebben gemaakt. Die wil ik uiteraard ook dank zeggen.

Ik ben best wel een beetje trots dat ik voorzitter mag zijn van zo'n bijzondere vereniging als de EFC PW. Bijzonder, omdat, kort na het 100-jarig bestaan, de vereniging geen jeugdafdeling meer heeft. Het bestaansrecht zou, bij een 'normale vereniging' direct in gevaar komen, maar dat is bij PW niet het geval. Waarom dan niet? Onze vereniging heeft een elitaire inslag die een aparte plek heeft binnen voetballend Enschede. Jonge mensen, voornamelijk studenten, vinden hun draai bij PW en dat is ook de reden dat wij al jaren op hetzelfde ledenniveau zitten. 7 Seniorennelftallen is vergelijkbaar met meerdere grote Enschedese voetbalclubs.

We hebben sinds 7 jaar een nieuwe plek gevonden, maar PW wordt nog altijd geassocieerd met het Volkspark. De oud-PW'ers kijken ook met enige weemoed terug naar deze bijzondere plek waar PW meer dan 100 jaar heeft gespeeld. Vandaar ook dat een reünie, in de vorm van een herendiner, in het Volkspark zal plaatsvinden.

125 jaar oud of is het 125 jaar jong?

In 1885 bij de oprichting van de (eerste echte) tricolores werd de eerste echte auto met gasmotor (de Ottomotor) door Benz uitgevonden. Ik denk dat de toenmalige PW-leden daarin geïnteresseerd waren, want de wedstrijden moesten door het hele land worden gespeeld. En als er al mensen waren die zich zo'n duur speeltje konden veroorloven dan waren het de toenmalige spelers wel: Van Heek, Van Deinse, Ter Kuile, Van Delden en de rest van de textielmagnaten.

De textiel was de bron van de club en daarom is de bestuursreceptie van dit jubileum georganiseerd in de Twentse Welle. Daar wordt een kleine expositie geopend over het ontstaan van het voetbal in het oosten van het land. Met dank aan Gerard van Halen, Jelle Bakker en Adrie Roding (gemeentearchivaris van de gemeente Enschede, die zijn hulp heeft aangeboden) en vele anderen die (ook) hiervoor het materiaal hebben aangeleverd.

Het credo bij PW – 'alles mag en niets moet' – wordt soms letterlijk uitgevoerd. Het is dan ook moeilijk om mensen te bewegen om zich in te zetten voor de club. Maar... als er echt iets moet gebeuren, zoals het organiseren van dit jubileum, dan komen de echte PW'ers in de benen. En dat is weer de kracht van onze club! Dank aan de jubileumcommissie: Jan Henk Averink, Jan Hendrik Heutink, Ruud Vondeling, Jacko van de Meer en Frans Carelsen. Speciaal dank aan de voorzitter van deze commissie: Gerard van Halen.

Harrie Balke

Voorzitter EFC PW

GROEPSFOTO MET JORIS BRUGGEMAN HELEMAAL LINKS.

HET GELEGENHEIDSTEAM MET JEROEN SIEMERINK OP DE VOORSTE RIJ, TWEEDE VAN RECHTS.

EDWIN MANDEMA

JACCO RING

ALFRED STOBBELAAR (MIDDEN)

VERANTWOORDING

'Honderd jaar PW, honderd jaar voetbal in Enschede, gelukkig geen honderd manjaren werk aan dit boek.' Zo begon vijftientig jaar geleden Koos Molenaar zijn voorwoord in 'zijn' jubileumboek: 'Enschedese Footballclub Prinses Wilhelmina, 1885-1985'. Hij groef diep in de historie van één van Nederlands oudste voetbalclubs.

Wij hebben voor een andere aanpak gekozen. We verhalen voor-
namelijk over de laatste 25 jaar. Om een goed tijdsbeeld neer
te kunnen zetten, hebben we een vijftal gesprekken gevoerd met
beeldbepalende PW'ers.

PW rond het eeuwfeest

Jan Hendrik Heutink en Maarten de Labije, bestuurders van toen.

PW en de jeugd

Karl-Heinz Lichtenwagner en Jan Henk Averink, oud jeugdleiders.

PW en zijn 'godenzonen'

Rob Noldmans en Jos van Gulijk, voetballers in symbiose.

PW en zijn veteranen

Joris Bruggeman en Jan van der Molen, betere voetballers uit heden
en verleden.

PW en de verhuizing

Lars Kuizenga, Frans Carelsen en Jojan de Boer, bestuurders die
PW er doorheen haalden.

Tenslotte geeft het bestuur zijn visie op de toekomst van PW.

We hebben uit de enorme hoeveelheid materiaal die we van vele
kanten kregen aangereikt een keuze moeten maken. Bovendien
weten we niet altijd wie er allemaal op de foto's staan, waarvoor
onze excuses. U zou echter een zeer welkome bijdrage leveren als
u wel naam en liefst ook toenaam van de personen zou kunnen ge-
ven aan één van de redactieleden. Aanvullingen, correcties en op-
merkingen kunt u ook kwijt op de website: www.efcpw.slclubsite.nl
Afhankelijk van uw enthousiasme kunnen we dan een tweede versie
van dit boek het licht doen zien.

Dank tenslotte aan iedereen die op wat voor manier dan ook aan
de totstandkoming van dit boek heeft bijgedragen.

Hans Assink

Frans Carelsen

Gerhard van Dragt

Gerard van Halen

ZONDAG 8 JULI 2010:
WEDSTRIJD TUSSEN OUD FC TWENTE EN EEN
GELEGENHEIDSTEAM VAN SPELERS VAN DE DRIE
JUBILERENDE VERENIGINGEN UIT ENSCHEDE:
PW, SPORTCLUB ENSCHEDE EN RIGTERSBLEEK.
PW WERD VERTEGENWOORDIGD DOOR JORIS
BRUGGEMAN, EDWIN MANDEMA, JACCO RING,
JEROEN SIEMERINK EN ALFRED STOBBELAAR.

MIJN GESCHIEDENIS BIJ PW

Door Henk Reysoo

Speciaal ter ere van het jubileum van PW geef ik graag toegang tot leuke priveopnamen, te zien op 'youtube'. Type in: ijsreysoo, dat staat voor Jan Johan Sander Reysoo, mijn vader. De kwaliteit is matig, maar het is nostalgie van de bovenste plank en geeft een originele inkijk in de geschiedenis van PW. Je ziet en hoort mijn vader die op 29 november 2008 naar de eeuwige voetbalvelden is vertrokken. Leeftijdsgenoten herinneren zich mogelijk zijn stem en typerende namen.

Mijn vaders leven is beheerst door PW. Ik was een hummel. Zondag als kind mee naar het voetbal en altijd 's avonds naar die chinees, ik nam altijd maar een loempia of een tomatensoep. Huiswerkhulp werd weleens verstoord door bestuurscries. Ik was kind en begreep er niet zoveel van (nu nog steeds niet maar het schijnt overal hetzelfde te zijn). En dan ga je voetballen, ik denk in 1965. Je moest minstens 10 jaar zijn en 35 kilo wegen. Ik heb in al die jaren totaal 3 goals gescoord, waarvan 2 in één wedstrijd. Notabene was de eindstand 1-1. Ergens ook kwam ik trainer Piet Lagarde tegen: ik – anderen ook – hadden een Puch en lange haren en het establishment deugde niet. Nou, dat zat nou precies

PW B1, kampioen seizoen 1971-'72.

Staan vlnr: Hans Hoeksma, Gijs Rekers, Gert Olsder, Bert Arends, Ronald van 't Veen, Tonny Druppers en Jan Vos (trainer). Zittend: Bert van Laar, Wilco van Olfen, Gerrit ter Heersche, Willem Horvath, Henk Reysoo en Henk Reef.

bij PW. Krijg je troubles (ben kwaad weglopen), maar zeer onschuldig van aard. Voetbal was leuk, training altijd herfstig. We werden kampioen (ongeveer 1970) en kregen in dat geweldige clubhuis een zak chips uitgedeeld. De eerste. Met zo'n zakje zout erin wat je over de chips moest uitstippen. Een veel oudere herinnering als kind is de houten tribune aan de zuidzijde. Meestal zonder publiek en klein als je was liep je over al die rijen. Was je daar flauw van dan slenterde je langs de spoorbaan. Nooit een trein gezien, maar gevaarlijk vond je het wel. Het schuurtje achter het clubhuis was het domein van de terreinmeester. Zijn naam ben ik vergeten, niet dat ik

Eind jaren vijftig: vader Reysoo (links) introduceert zoon Henk op de velden van PW.

wel eens mee mocht ballen op te pompen. Van die oude echte vetlederen voetballen. Loeizwaar. Als zoontje van de voorzitter heb je soms privileges. Op een keer kreeg ik zo'n oude afgedankte bal mee. Trots natuurlijk. En veel gebruikt in het Van Heekpark waar we een heerlijk trapveldje hadden. Bij Leeftink – waar alle sportspullen gekocht werden – had je ballen, maar vergeleken met vandaag de dag waren die onbetaalbaar, althans in mijn herinnering. Ook: op zondag in de auto met pa naar dokter Willemsen want een tegenstander

is knock-out gegaan. Ook: UD (Deventer en net iets ouder nog dan PW) had altijd een toernooi. Ik als hummel mee en wie liep daar: Klukkluk (van Pipo de Clown). Nou dat was imposant! Het schijnt dat de vertegenwoordiger van PW voor zijn speech zo nerveus was dat ie eerst een halve fles whisky nodig had. Herinneringen als flarden. Bovenal was voetbal 'fair-play' – vandaar ook dat gekke incident toen alle veteranen (mijn vader dus ook) onder aanvoering van Henk Kessler van het veld zijn afgelopen...

Mijn voetbalcarrière was veel minder spectaculair. Als leerling van de ESV (leverancier van vele PW'ers) begon ik bij PW. Veel klasgenoten gingen eerst een paar jaar voetballen en dan naar hockey. Op de ESV voetballen we niet alleen in de pauzes, in de zomermaanden kregen we ook cricketles (the King of Sports). Je speelde 2 jaar in een groep en om het jaar veranderde de samenstelling behoorlijk. Gerrit Snuverink was mijn eerste leider en een hele beste! Spelers als Tonny Druppers, Nico-Hans Leeftink, Hans Walter Nordbeck, Willem Horvath, Gerrit Knottenbelt. En dan een jaar later Hans Hoeksma, Gert Olsder, Henk Reef, Gijs Rekers (keeper) en anderen. Veel namen hebben last van mijn seniorenmomentjes...

Zo heb ik jaren met plezier gevoetbald. Alleen als je ouder werd dan werd er meer van je verwacht. Kopballen nemen (auw!), slidings maken (eng) en het adagium 'voetbal is oorlog' kwam meer en meer in zwang. Ik vond dat eigenlijk maar niks. Toen ik in 1972 naar Groningen ging werd ik niet opgesteld omdat ik door de week niet trainde. Ja, dan gaat de lol er wel van af. Ik ben toen zonder al te veel spijt lid af geworden. Later heb ik nog wel 2 jaar bij de zaterdagclub Lycurgus in Groningen gespeeld, maar veel plezier heb ik er toen ook niet meer aan beleefd (ben na een zware tackle notabene het veld afgestuurd omdat ik vloekte – de overtreder bleef erin!).

Mijn zoon Mark is inmiddels in de voetsporen van zijn opa getreden en speelt in A2 van Noordwolde. Fantastisch team. Ik ben vrij nauw bij deze dorpsclub betrokken maar zal altijd het rood-wit-blauw van de EFC PW eren en de herinneringen die ik er na al die jaren aan bewaar zijn alleen de goede. De enkele keer dat ik mijn moeder in Enschede bezoek en dan van de autobaan de Volksparksingel op rij en het clubhuis zie staan raakt mijn gemoed met enige weemoed vervuld. Waar is PW gebleven denk ik dan en zie voor mijn geestesoog de frietboer die de geschildre aardappels door een mal haalde en ze in de olie liet glijden...

(Henk Reysoo (55) is raadsgriffier in de gemeente Bedum en woont in Noordwolde, Groningen)

PW jeugd, ca. 1980. Met o.a. Murad Cebem (linksboven) en Hans Jannink (linksonder).

November 1983

E1 IS KAMPIOEN GEWORDEN

Door Gerard Hultink (speler PW E1)

Zaterdag 19 november moesten we tegen Mediterraneo voetballen om het kampioenschap. 's Morgens om acht uur was ik al mijn bed uit. Er was wel een dikke mist en daarom dacht ik dat het niet door ging, maar toen ik bij het veld was zeiden ze dat het wel door ging. Na het omkleeden begon de wedstrijd. In de eerste helft maakte Remco het eerste doelpunt. Via een voorzet van Mathijs schoot Roy tegen de paal, de keeper lag op de grond dus Christy kon hem makkelijk maken. Daarna maakte Mediterraneo een goal (2-1). Na een domme handsbal maakte

PW E1, kampioen 1983.

Staan vlnr: C. Rompelman, N. v.d. Graaf, M. Boelens, H. Drent, A. Drent, H. van Aken, D. Bosch en G. Hultink. Zittend: R. Mazeland, E. v.d. Graaf, R. Zandstra, M. van Salukkmann, S. Holtkamp en W. Blauw.

Remco er met een penalty 3-1 van. Daarna wist ik er 4-1 van te maken. Toen maakte Mediterraneo een doelpunt bij Michael die heel kwaad was na dat doelpunt. De stand was 4-2. In de laatste paar minuten maakte Mathijs 5-2. Vlak na de wedstrijd werden we met bloemen ontvangen en gingen in de kantine de overheerlijke taart eten. Nadat ik dat weg heb gespoeld met limonade ging ik vrolijk naar huis.

Drukke receptie in clubgebouw

Voetballers PW vierden verrassende promotie

ENSCHEDE – Toch nog een mooi afscheid voor Rob van der Landen. Vijf seizoenen lang bleef het succes uit en in het jaar dat trainer en bestuur van PW besloten uit elkaar te gaan, promoveerden het eerste en het tweede elftal. Het paviljoen op het sportcomplex in het Volkspark was zaterdag bijna te klein om de vele belangstellenden te ontvangen op de receptie. De naar Sp. Enschede vertrekkende trainer en zijn vrouw werden in de bloemetjes gezet en voor Rob zelf was er een paar skischoenen, een geschenk van de spelers van de selectie. „Omdat”, zo sprak aanvoerder-doelverdediger Rik Brinkman, „hij de hele winter zo heeft geklaagd over koude voeten”.

De promotie kreeg het volgende jaar een eeuw bestaande PW ter elfder ure nog in de schoot geworpen dankzij GSV. Niemand bij PW rekende nog ergens op, nadat de laatste uitwedstrijd in de nacompetitie tegen Bentelo kansloos met 3-0 was verloren. Bentelo had aan een gelijk spel tegen GSV voldoende om naar de eerste klasse van de Afdeling Twente van de KNVB te promoveren, maar in Glane gingen de Benteloërs donderdagavond met 2-0 ten onder voor de ogen van de voltallige PW-selectie en aanhang.

Het gevolg was reeds een uitbundig feest van de Enschedeërs in de GSV-kantine. Aanvoerder Brinkman vroeg dan ook terecht applaus voor GSV, dat de sportieve plicht

zo ten voordele van PW had vervuld en aanvoerder Joop van Ommen van de ploeg uit Glane werd „verwelkomd” met de kreet „ho-paah”, (vanwege zijn schitterende tweede doelpunt), toen hij het woord nam.

Op geestige wijze legde Van Ommen uit, dat hij de zondag toen PW van Bentelo verloor al wist, dat de Enschedese club toch zou promoveren. „Wij spelen namelijk om te winnen en doen niemand iets cadeau. Knoop dat in uw oren. Ook Het Centrum”, sneerde hij tenslotte naar Siem Wellinga, de juist be-

noemde nieuwe trainer van deze club, waarna de man die eigenlijk een hoofdrol in de promotie van PW speelde, namens zijn club een bal aanbood en van voorzitter Jan Rompelman een bloemetje ontving.

Oud-voetbalscheidsrechter Wellinga bood namens de SEO eveneens een bal aan en vroeg of er nog iemand op de piano ging spelen, die bij PW nogal wat beschrijft..

Andere sprekers waren Lambert Geerdink namens de „TVB”, Jan Jordaan namens de cricketclub PW en Cees Wagter namens de Federatie van Enschedese voetbalverenigingen. Ook zij lieten hun lovende woorden vergezeld gaan van een geschenk. Daarna deelde Rompelman met gulle hand zo veel bloemen uit, dat de ruimte waar ze werden bewaard er bijna als een kwekerij moest hebben uitgezien. Als ceremoniemeester tijdens de receptie fungeerde Jan Hendrik Heutink.

De PW-selectie onder de rood-wit-blauwe jubileumparaplu die te koop is ter gelegenheid van het volgend jaar te vieren 100-jarig bestaan. Achterste rij van links naar rechts Henk Averink, Eric Kappert, Henk Hoekman, Jan Rompelman (voorzitter), Harry Soer en Harry Driezen. Middelste rij Rob van der Landen (trainer), Rini Nijzink, Herman Strijker, Gertie Bosch, Bert Bakker, Rik Brinkman, Gert Smit, René Bertelink, Wilbur van Foeken (leider), Albert Nijmanning en Sjoerd Velsing (verzorger). Gehurkt Jan Janssen (grensrechter), Teunis Weijndijk, Edwin Bouwman en Jan Hendrik Heutink.

Januari 1985
SELECTIE OP DE LATTEN
Door Erik Kappert

Als de winter het in ons kikkerlandje toelaat, begeeft de selectie van PW zich naar Denekamp. Niet om daar een oefenwedstrijd te spelen, maar om de langlauf-sport te beoefenen. Ruim twintig leden traden op 13 januari om 8.45 uur (!) aan, om aan de 8 km lange tocht te beginnen. Opgewarmd en wakker geschud na een kop koffie, werden de latten ondergebonden. Vol goede moed volgden we de bordjes richting landgoed Singraven, waar de prachtige loipe was uitgezet.

Onderweg zat de stemming er al gauw in, waarbij geregeld iemand onderuit ging. Maar over het algemeen liet men zich toch van de goede kant zien en liep voor wat men waard was. Na zo'n twee uur gelopen te hebben, werd het tijd de latten weer in te leveren, en een andere graaggedane sport te beginnen, waarin eenieder zich een ware meester toonde: het lang-zaufen!

Al met al een zeer geslaagde dag die volgend jaar hopelijk weer georganiseerd kan worden.

PS: De rode neus en oortjes, naderhand thuis, waren natuurlijk makkelijk te verklaren. Het was immers verschrikkelijk koud die dag!

(BRON: DE PRINSES, FEBRUARI 1985)

Staan vlnr: Herman van de Velde, Jan Bos, Erik Kappert, Freek Naberhuis, Jan Niks, Geert Druppers, Jan Henk Averink en Herman Strijker. Hurkend: onbekend, Ivo Munnink, Gerard van Halen, Tonnie van der Plas, John Achterberg, Edwin Hannink, Hans Adolfsen en Jan Sanders.

PW A1, kampioen 1983-'84. Staan vlnr: W. v.d. Voort (leider), D. Michelbrink, S. Ypma, D. Kovacs, A. ter Horst, W. Koershuis, H. Sneyders en H. Driezen (trainer). Zittend: J. Rasker (grensrechter), V. Cos, W.J. Roord, H. Jannink, L. Kuizenga en G. Fehmers.

1984: MOOI AFSCHEID VOOR TRAINER ROB VAN DER LANDEN MET GOED NIEUWS IN DE KRANT.

MIJN GESCHIEDENIS BIJ PW

Door Gerrit Dijkhuizen

Dat ik van mijn geboortedorp Nunspeet naar Enschede ben verhuisd was een compromis met mijn eega. Na mijn diensttijd te hebben uitgediend, moesten we een plekje zoeken waar we met ons nog prille gezinnetje een maatschappelijke start wilden maken. Mijn teerbemide wilde naar een grote stad en ik naar een kleinschalig buitengebied, bijvoorbeeld Kalenberg in de Weerribben. Ik wilde van mijn sporthobby wel mijn beroep maken. Daarom solliciteerde ik als vakleerkracht lichamelijke opvoeding bij de Dienst Sport van de gemeente Enschede. Die zag het wel in mij zitten. Dus werd het Enschede, de stad met een dorps karakter, en daar hebben we door de jaren heen geen spijt van gekregen. Zelf ben ik, zoals ik dat noem, 'vertukkerd'.

Via Hans de Jonge, die ik op een van mijn scholen had leren kennen, kwam ik in contact met PW. Er was iemand geblesseerd geraakt in zijn team en ik kon, als ik dat wilde, onder diens naam meespelen. Vanaf het eerste moment klikte het tussen het derde team van PW en mij.

Nadat ik een paar maanden als invalspeler had meegedaan, werd ik op een avond uitgenodigd om bij een drietal oudere mannen te komen zitten: de heren Bos, De Winter en De Boer. Mijn doopceel werd gelicht (ballotage?). Mijn uiterlijk met het lange haar en de lange baard paste natuurlijk niet direct bij PW, maar toen ze hoorden dat ik officier was geweest bij de cavalerie, werd ik direct ingedronken en opgenomen in de club. Daar heb ik nooit spijt van gehad.

Ik heb een fantastische tijd gehad als actief voetballer. Het merendeel van mijn medespelers had het spelletje op redelijk hoog niveau gespeeld. Jarenlang heb ik het middenveld bezet met Jan van der Molen en Hans de Jonge, en later Joop Nuis. In de voorhoede speelden Frank de Wolf (die naar Stad Amsterdam is gegaan als sportverslaggever) als linksbuiten, Hans Kraan als spits en Henk Rosink als rechtsbuiten. Achterin zorgden Bert Stuiver en Henk van Donselaar dat men via de zijkant niet bij het doel in de buurt kon komen en in het centrum schoffelde Toon van 't Reve naar hartenlust zijn partijtje mee met naast zich Bert Jan Denneboom. In de goal de roemruchte Wim Gobius du Sart. Aanvullende spelers op diverse plaatsen waren Herman Rotting, Harry Kraan, Rieuwert van Doesburgh, Harry Elkink en 'verbrande aardappel' Theo Dill. Na de wedstrijden een paar biertjes en in principe op tijd naar huis opdat het gezin ook nog wat aan vader had.

PW 4, ca. 1980. Staand vlnr: H. Harms, F. Goossens, T. van 't Reve, B. Rekers en T. Rasker. Zittend: G. Dijkhuizen, B.J. Denneboom, J. van der Molen, onbekend, H. van Donselaar en A. Stuiver.

Uit mijn tijd bij PW komen verschillende herinneringen naar boven. In willekeurige volgorde van opkomst: Na een grote vakantie stonden Wim Gobius du Sart en ik bij aanvang van onze eerste competitiewedstrijd nog met elkaar te praten over welke boeken we zoal verslonden hadden tijdens onze vrije tijd. De tegenstander bleek echter al afgetrapt te hebben en voor we het in de gaten hadden lag de bal in ons doel. Wim en ik kwamen tot de conclusie dat de wedstrijd begonnen was en spraken af na de wedstrijd verder te praten. Op een zondag speelden we thuis en we wilden aan de derde helft beginnen toen bleek dat er geen bier meer was. Na enig zoeken in de opslag vonden we echter wel flessen wijn en kaarsen. De gordijnen

werden dichtgeschoven en we vierden een vervroegde kerst.

Bij een uitwedstrijd in Buurse – dat was al heel ver – stonden we met nog maar zeven spelers op het veld. Het was al twee minuten voor negen. De scheidsrechter wilde de wedstrijd aflassen omdat we incompleet waren. Als aanvoerder zei ik hem dat het goed zou komen en dat had ik nog niet gezegd of er kwam een auto van een of ander onduidelijk type de bocht om scheuren, en daar stapten vier spelers uit, volledig in voetbaltenue – we konden beginnen. Tijdens een jaarvergadering werd er gediscussieerd of spelers een onkostenvergoeding zouden moeten krijgen of een andere manier van beloning. Gelukkig werd er toen vanuit de zaal opgemerkt dat we een echte amateurvereniging waren en moesten blijven en dat we ons zeker niet tot betaling moesten laten verleiden, want zelfs de piano, die door voorzitter Rompelman was aangeschaft, was niet betaald.

Na de viering van het 95-jarig bestaan van PW bleek dat er wel enige joodse handel in de club zat. Samen met Ge Madern, de decorbouwer en -schilder van Opera Forum, hadden we ons paviljoen herschapen in een fantastische, theatrale omgeving. We hadden de grote decordoeken goed verzekerd. Later bleek dat iemand anders op grond van die verzekering enige dekzeilen in rekening had gebracht en gekregen. Handel is handel.

Tijdens een wedstrijd tussen FC Centrum en PW die uit de hand dreigde te lopen, ben ik samen met aanvoerder Pril naar de scheidsrechter gegaan en hebben we in overleg ieder een van onze aanstokers uit

de wedstrijd gehaald. Bij ons de 'verbrande aardappel' en bij FC Centrum 'die etterbak'. We konden de wedstrijd op zo'n goede manier beëindigen dat er in de derde helft zelfs weer goudhandel werd bedreven.

Natuurlijk kan het verhaal van de striptease op het eeuwfeest niet onvermeld blijven. Om het eeuwfeest goed te vieren moest en zou er een revue komen in de Twentse Schouwburg en tijdens deze galaproductie zouden de verschillende tijdperken van de club de revue passeren. Een van de scènes was dat er een ingekomen stuk zou worden aangeboden aan de voorzitter van de club in de vorm van een striptease. Dit was naar aanleiding van de jaren vijftig/zestig, toen er regelmatig na wedstrijden een bezoek werd gebracht aan De Kettingbrug of, later, Het Koetshuis.

Dit onderdeel veroorzaakte een enorme rel die zelfs het landelijke radioprogramma 'Tussen Barend en Van Dorp' haalde. 'Schandelijk!' 'Dit had niet op de gala-avond moeten maar tijdens het Herendiner.' De verantwoordelijke hiervoor – ik dus – moest hangen. Ik zou een schorsing krijgen. Dat moest worden besloten tijdens een extra ledenvergadering. Er waren voor- en tegenstanders tijdens deze vergadering, het bestuur dreigde met opstappen – er was al een nieuw bestuur in de aanbidding – kortom reuring zat. Tijdens deze goedbezette ledenvergadering werden twee wijze besluiten genomen: (1) de bar mocht tijdens de vergadering open blijven, en (2) ondergetekende werd op eigen voorstel geschorst voor alle nevenactiviteiten: geen bardienst, geen aanvoerderschap, geen trainingen, geen kopieerwerk voor De Prinses en dergelijke. Ik mocht wel blijven voetballen, want het excus was niet gebeurd tijdens het voetballen.

Ik heb dan ook nog een aantal jaren fantastische jaren mijn wedstrijden mogen spelen in het roemruchte derde elftal en met de veteranen van de club tot een veelvuldige knieblesure mij dwong de voetbalschoenen aan de wilgen te hangen.

Beste sportvrienden van de EFC Prinses Wilhelmina, ik heb een fantastische tijd bij u gehad, zowel op de velden als in het paviljoen op het Volkspark. Het gaat u goed!

1985: Jubileumcommissie 100-jarig bestaan PW. Staand vlnr: Frans van Meggelen, Jan Hendrik Heutink en Herman de Vos. Zittend: Herman Euverman en Willy Elkink.

1985: Evenementencommissie 100-jarig bestaan PW. Vlnr: Henk Hoekman, Ton Druppers, Paul Nolmans, Malcolm Parker Brady, Arthur de Jong en Klaas Spiele.

1985: Loterijcommissie 100-jarig bestaan PW. Vlnr: de heer Dijkstra, Jan Rompelman, Benno Voogdgeert, Maarten de Labije, Ep Kuizenga en notaris B. Hoving.

1972: JAN HENDRIK HEUTINK EN RUUD VONDELING IN ACTIE TEGEN HOEVE VOORUIT.

1985: AANBIEDING EFC PW JUBILEUMBOEK. VLN:R: JAN HENDRIK HEUTINK, HERMAN EUVERMAN, BURGEMEESTER KO WIERINGA, MAARTEN DE LABIJE, MALCOLM PARKER BRADY.

‘Die striptease was een aanfluiting’

EEN VERHAAL MET MAARTEN DE LABIJE EN JAN HENDRIK HEUTINK

Al jaren hebben ze weinig binding meer met PW, maar ergens binnen in brandt er nog altijd een PW-vlammetje. Maarten de Labije en Jan Hendrik Heutink maakten beiden van dichtbij het eeuwfeest van de club mee. Dat de feestavond in de Schouwburg voor de nodige commotie zorgde geven beide PW'ers rondborstig toe. Het leverde tweespalt op binnen de club. De Labije woont tegenwoordig een groot deel van het jaar in Indonesië. De huisarts heeft nog altijd warme herinneringen aan zijn club, al was het alleen al om de striptease tijdens het eeuwfeest. Dat Heutink de club nog altijd in zijn hart heeft zitten, blijkt uit zijn inzet voor het Herendiner bij het 125-jarig jubileum.

Jan Hendrik Heutink (van 20 juni 1949 te Enschede) kwam bij PW omdat hij op 't Zwik woonde. “Wij woonden aan de Groen van Prinstererlaan en Arie van Meggelen was een buitengewoon bekende PW'er die aan Minister Loudonlaan woonde. Arie haalde een groepje van zo'n acht jongens uit 't Zwik bij elkaar die lid werden van PW. Daar zat ik ook bij. Ik was een jaar of zeven. Drie jaar heb ik in de spits gespeeld, maar toen moest ik stoppen omdat ik in het sanatorium werd opgenomen. Anderhalf jaar later kwam ik weer thuis en het eerste wat ik wilde was voetballen, maar dat mocht niet van de dokter. De huisarts vond dat ik een wat rustiger sport uit moest kiezen en toen heb ik voorgesteld om keeper te worden. Dan hoef je niet zo te rennen, dacht ik. De arts vond het goed en zo ben ik in het doel terecht gekomen. Het ging me goed af als keeper en ik kwam zelfs bij de UEFA-selectie terecht, waarna Sportclub Enschede me wilde hebben. Bij Sportclub heb ik twee jaar bij het eerste gezeten. In Middelburg heb ik nog een wedstrijd om het Nederlands kampioenschap meegemaakt, maar een echte doorbraak

naar de top bleef uit, zodat ik uiteindelijk weer ben gaan voetballen. Eerst nog twee jaar bij Sportclub en vanaf mijn 22e weer bij PW. Het was de tijd dat Piet Lagarde trainer was. Onder Lagarde heb ik een mooie tijd gehad in de spits. Na een thuiswedstrijd keken we altijd in de kantine naar Sport in Beeld. Meestal werd het dan wel een uur of elf. Op mijn 32e ben ik naar het elftal van Ben Lutje Schipholt gegaan. Die wilde me in zijn team hebben. Het schijnt dat Ben zelfs zijn verzekeringsportefeuille bij mij weg zou halen, als ik het niet zou doen, maar dat hoorde ik later pas. Uiteindelijk heb ik tot mijn 43e gevoetbald.”

Maarten de Labije (van 25 oktober 1947 te Den Haag) begon op zijn achtste met voetballen. “Dat was bij Quick in Den Haag waar we toen woonden. Een echte positie had ik niet, dat maakte me niks uit. Later bij Robur et Velocitas was ik een veelbelovende rechtsbuiten, maar de meeste hoogtepunten had ik toch bij Forward in Groningen. Daarna heb ik mijn carrière verpest door naar PW in Enschede te gaan. Op de tennisbaan

kwam ik Jan Polman tegen. Ik wilde graag weer gaan voetballen en toen zei Jan van 'dan kom je toch mooi bij PW'. Ik was toen 29 jaar en kwam in het team van Jan Rompelman terecht. Ik werd verdediger. Ik had geen zin meer om hard te lopen. Ik hield van destructief voetbal. Als ik maar kon afbreken. Dat heb ik nog 24 jaar volgehouden, maar toen moest ik stoppen omdat ik coördinatiestoornissen kreeg met mijn klapvoet. Ik vond het vervelend. Het deed echt pijn om te stoppen."

Wat ook een beetje pijn deed, was de feestavond rond het eeuwfeest in de Twentse Schouwburg. Maarten de Labije was in die tijd de voorzitter van PW. "Het was een geweldig feest in de Schouwburg, maar het niveau was laag. De striptease was een aanfluiting en Gerrit Dijkhuizen was de hoofdboosdoener. Hij was verantwoordelijk voor die blamage. Heel PW viel over hem heen en als bestuur moesten we een daad stellen. Er moest iets gebeuren en toen hebben we hem een schorsing gegeven en dat vond ie overigens prima", vertelt De Labije. Jan Hendrik Heutink heeft de naaktact in de Schouwburg ook altijd nog op zijn netvlies staan. "Het moest een feest worden waarover nog lang zou worden nagepraat... Nou, dat is gelukt", weet Heutink.

Loterij

Niet alleen de striptease zette de club in vuur en vlam, ook de loterij van ex-voorzitter Jan Rompelman hield de gemoederen bezig. De Labije: "Ik ben voorzitter geworden omdat er een bestuurscrisis was. Het was een roerige periode met vreselijk veel gezeik. Er gingen allerlei roddels rond over de loterij – Jan Rompelman zou geld achterover hebben gedrukt – maar uiteindelijk is er niets onrechtmatigs gevonden. De loterij was een succes: er zijn meer dan duizend loten van 100 gulden verkocht en daarvoor verdient Jan zeker een pluim. Maar door de roddels had je wel twee kampen in de club, een kamp pro-Rompelman en een kamp anti-Rompelman." Volgens Heutink slaagde de loterij vooral omdat Rompelman een goed netwerk had, ook

1985: DE NIEUWE MAZDA 626 LX SEDAN WORDT AFGELEVERD BIJ DE TWENTSE SCHOUWBURG.

in de kroeg. "Hij gaf dan wel eens een rondje, wat even later vijf loten opleverde. Ik mocht hem wel", aldus Heutink. "Hij regelde ook een piano in de kantine omdat hij wat meer leven in de brouwerij wilde, maar een aantal leden vond dat geldverspilling. Toen hebben Jan en wat vrienden zelf geld gelapt om de piano te betalen." Mede dankzij de loterij had PW in 1985 voldoende gulden in kas, zo weet De Labije nog. "In 1985 stond de club er financieel zeer rooskleurig bij. Met de loterij was veel geld verdiend. Maar twee jaar later, toen ik penningmeester werd, was er geen geld meer. Toen ik als voorzitter wegging was er – dacht ik – nog wel 40.000 gulden in kas. Er zijn wel vragen over gesteld, maar er is niks naar voren gekomen. Het geld was verdwenen en de club had een tekort." Ook Heutink was een tijdje penningmeester, maar dat was nog voor 1985. "Ik heb altijd het gevoel gehad dat de club er heel goed voor stond. PW had *standing*. In die periode had de club altijd wel jongens die wat te besteden hadden. En daar is PW niet slechter van geworden."

Jeugd

Heutink maakte ook een flink aantal jaren deel uit van het jeugdbestuur. "Mijn zoon Maarten wilde op voetbal en toen heb ik samen met Gerrit Snuverink het initiatief genomen om een jeugdafdeling op te zetten. Binnen drie jaar hadden we vijf teams in de wei lopen. We organiseerden ook leuke dingen. Zo zijn we met alle jeugdleden een keer op bezoek geweest bij PSV. Ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan schreef ik meerdere verenigingen aan en binnen een week had ik een brief van Kees Ploegsma terug dat we welkom waren. Op die manier zijn we ook bij Feyenoord geweest – in de stromende regen – en bij Ajax. Ik weet nog dat Ajax verloor van Groningen en twee dagen later was de trainer ontslagen. Eén van onze jongens raakte gewond omdat hij met zijn hand tussen de rails kwam. Maarten heeft hem behandeld." Dat de jeugd uiteindelijk werd opgedoekt had volgens De Labije maar één reden: ze kwamen

hoofdzakelijk uit het Pathmos én betaalden geen contributie. "Op een gegeven moment hadden we zó veel problemen. Ze konden geen elftal meer op de been brengen. Robbie Nolmans heeft nog een busje geregeld om ze op te halen en weg te brengen. Belachelijk! We hebben ze in de watten gelegd en het gaf alleen maar ellende. Toen was het gewoon: stoppen, klaar ermee." Geld kwam er wel binnen dankzij de inspanningen van Annie en Albert in de kantine. "Annie en Albert zijn heel goed voor de vereniging geweest. Jan en Mery trouwens ook", aldus De Labije.

Verhuizing

De Labije kreeg kort na het eeuwfeest al te horen kreeg dat PW het o zo vertrouwde Volkspark zou moeten verlaten. "De verhuizing speelde al in 1985. Toen wilden ze ons al weg hebben. We zijn nog gaan kijken bij EHV en ook bij DKS. De Volksparkcommissie zei dat we wel 5000 gulden mee konden krijgen..." Dat PW na lang soebatten toch verhuisd is kan De Labije wel billijken. "Het paviljoen was vreselijk krakkemikkig. Dat was niet meer te onderhouden. De verhuizing is een goede zet geweest, al heb je de prachtige ambiance van het Volkspark niet meer." Heutink heeft er iets meer moeite mee dat PW niet meer op het Volkspark zit. "PW hoort gewoon op het Volkspark. Ik vind het jammer dat we weg zijn. Nadat ik ben gestopt ben ik niet meer bij PW geweest. Eigenlijk heeft dat wel een beetje pijn gedaan. Diep in mijn hart wilde ik er graag binnen stappen, maar ja, er zijn wel meer oud-leden die de vereniging links hebben laten liggen. Ik ben nu blij dat ik iets voor dit 125-jarig jubileum kan doen."

Dat PW ook de 150 jaar gaat volmaken, daarvan is Heutink overtuigd. "PW is een club die anders is dan anderen. De club bestaat zeker nog over 25 jaar. Wel is het jammer dat er geen jeugd is", aldus Heutink, maar daar is De Labije het niet mee eens. "Dat is helemaal niet jammer. Je moet doen waar je goed in bent, de populatie is er niet naar. PW is een heel bijzondere club. Maar als je jeugd wilt hebben, moet je een volksclub zijn..."

Februari 1987
ZATERDAGVOETBAL
Mededeling van het bestuur

In een vorig clubblad hebben wij al laten doorschemeren dat het bestuur van PW denkt aan de invoering van zaterdagvoetbal. Het idee is niet van ons alleen. Van vele leden horen we dat ze liever op zaterdag spelen. Diverse redenen zijn daarvoor aan te wijzen: men wil de zondag vrij houden voor het gezin; men wil op zondag naar FC Twente; of men wil zelfs naar het eerste van PW kijken. De belangrijkste reden is echter de zaterdagavond. Nogal wat leden werken op die avond namelijk in de horeca (en doen dat voor een belangrijk deel voor de overige PW-leden).

PW zou een unieke plaats in Enschede innemen. Immers, Enschede kent geen andere vereniging die zowel zondag- als zaterdagvoetbal onder haar vleugels heeft. Belangrijk voor de leden is te weten dat zaterdagvoetballers niet op zondag mogen spelen, en omgekeerd. Dus als je aan het begin van het seizoen kiest voor zaterdag dan speel je het hele seizoen op die dag. De thuiswedstijden worden in de middag afgewerkt. De duels beginnen om een uur of half drie.

BRON: DE PRINSES, FEBRUARI 1987

April/Mei 1987
KANTINE WEER VERPACHT

Het is er toch weer van gekomen. Onze kantine is per 10 mei verpacht aan Rob Nolmans. Daarmee komt een einde aan het werken met vrijwilligers.

In het verleden is de kantine ook jarenlang verpacht geweest. Optimistische leden dachten 'het bedrijf' zelf wel te kunnen runnen, hetgeen vanzelfsprekend goedkoper zou zijn en dus in het voordeel van onze

Rob Nolmans (foto ca. 1997)

club. Alle goede voornemens ten spijt bleek een goede gang van zaken echter niet haalbaar. Er waren te veel klachten en te weinig leden die regelmatig een handje wilden helpen. Vandaar dus.

Rob huurt de kantine van PW en draagt zorg voor de bezetting van de bar. Hij is, zoals iedereen wel weet, geen onbekende aan de andere kant van het schap. Wij wensen hem veel succes.

BRON: DE PRINSES, APRIL/MEI 1987

April/Mei 1987
AMERICAN FOOTBALLCLUB WARRIORS

Door Henk Endeman, voorzitter

Enkele maanden geleden heb ik aangekondigd wat meer te zullen vertellen over de besprekingen, die toen gaande waren met de bij ons onder gebrachte American Footballclub Warriors over de eventuele voortzetting van het samenwerkingsverband.

Onlangs zijn we dan tot het akkoord gekomen met deze samenwerking door te gaan. Tot de voorwaarden behoren dat de Warriors voor 6000 gulden per jaar maximaal drie keer per week van onze accommodatiegebruik mogen maken, mits hun ledental dat van 40 niet overschrijdt.

Voor PW betekent het overeengekomen bedrag een welkome aanvulling op het budget en voor de Warriors is het een redelijk te dragen last, die het mogelijk maakt op een gezonde manier uit te groeien tot een zelfstandige vereniging in die tak van sport. Ik wens de Warriors een sportief en succesvol seizoen toe en spreek het vertrouwen uit in een goede verstandhouding tussen beide partijen.

BRON: DE PRINSES, APRIL/MEI 1987

April/Mei 1987
ZAALVOETBAL

Het begint er nu echt op te lijken dat PW na enkele jaren onderbreking weer een eigen afdeling zaalvoetbal krijgt. De zaalvoetbalclub De Kater wordt opgeheven, waarna waarschijnlijk de meeste leden naar onze vereniging gaan. Geïnteresseerden kunnen zich melden bij de secretaris. Let wel: Zaalvoetbal is niet gratis. Wie reeds veldvoetballid is en wil zaalvoetballen is daarvoor een apart contributiebedrag verschuldigd.

BRON: DE PRINSES, APRIL/MEI 1987

April/Mei 1987
ZATERDAGVOETBAL

Zoals de zaken er thans voorstaan kunnen we met twee elftallen inschrijven voor de competitie zaterdagvoetbal 1987-'88. Geïnteresseerden zijn nog steeds welkom. Ze kunnen zich melden bij de secretaris.

BRON: DE PRINSES, APRIL/MEI 1987

ENSCHDEDE – De American footballclub Enschede Warriors traint sinds twee weken op het Volkspark. Per 1 januari is de vereniging officieel opgenomen in de voetbalvereniging PW. De American footballers blijven hun eigen naam en clubkleuren (groen-wit) houden en heten voortaan Enschede Warriors/PW.

Warriors krijgt de beschikking over het tweede veld, waar ze de doelen zullen aanpassen om de sport te kunnen beoefenen. Evenals bij rugby steken de beide doelpalen een eind boven de dwarslat uit. Alle American footballclubs in Nederland spelen op een normaal voetbalveld, die eigenlijk te kort en te breed zijn, maar dit probleem geldt voor alle verenigingen.

Enschede Warriors telt een kleine 30 spelende leden. Daarmee kan een team op de been worden gebracht, dat dit jaar voor het eerst aan de competitie mee doet. Waarschijnlijk wordt de Enschedese ploeg ingedeeld in de B-poule. Het American footballseizoen duurt van eind april tot september. In de periode dat de football- en de voetbalcompetities elkaar overlappen wordt het schema van de Warriors aangepast aan dat van PW.

De samensmelting was voor Warriors noodzakelijk omdat de vereniging in competitieverband wil spelen en nergens een geschikte accommodatie kon vinden. Bij PW kunnen de beoefenaars van deze voor Nederland nieuwe sport terecht voor zowel de wedstrijden als de trainingen. Het oefenen gebeurt elke woensdagavond van zeven tot negen uur op het Volkspark. In de winterperiode traint Warriors zondags van twaalf tot twee uur in de gymzaal aan de Reulver

Een deel van de ploeg beschikt al over de benodigde outfit. De trainingen worden geleid door Mark Kuizenga en Jacques Dekker, die enige tijd in de Verenigde Staten deze sport hebben beoefend. Ervaren trainers zijn echter van harte welkom bij Warriors, dat ook wel enige spelers kan gebruiken, evenals cheergirls. Vier meisjes zijn hiervoor al druk aan het oefenen.

Voor PW is het de derde keer dat de club een fusie aangaat. In het begin van deze eeuw nam de honderd-jarige vereniging de Enschedese Cricketclub op en in 1930 kwam de Enschedese Mixed Hockey Club erbij. Beide verenigingen leiden sinds 1968 een eigen bestaan, al dragen ze nog immer de naam PW.

De fusie is niet de enige gebeurtenis die PW in het prille begin van dit jaar bezig houdt. Nadat eind vorig jaar de kantine van binnen van een nieuwe verflaag was voorzien, wordt nu de bestuurskamer aangepast. Deze wordt een kwart-slag gedraaid en komt deels op de plaats waar douches en opslagruimtes stonden. Deze vertrekken zijn sinds de bouw van de huidige kleedkamers niet meer gebruikt. Tussen de nieuwe bestuurskamers en de toiletten-groep komt een hal.

31 mei 1988
VERSLAG VAN DE LEDENVERGADERING

33 Leden zijn deze avond getuige geweest van een unieke en zeer levendige vergadering. De bijeenkomst was uniek omdat slechts twee bestuursleden achter de tafel zaten. Levendig was het desalniettemin, omdat dezelfde avond een nieuw bestuur werd gekozen dat de zaakjes goed voorbereid bleek te hebben.

Omdat de penningmeester niet aanwezig was kon het financieel verslag niet worden behandeld op de manier zoals dat zou moeten. Weliswaar had hij een toelichting bij de balans gevoegd maar er bleven te veel vraagtekens om zinnig over de cijfers te discussiëren. De seniorencommissie is slechts een keer bijeen geweest. Het gevolg hiervan was veel ongenoegen, zowel binnen als buiten de witte lijnen. De zogeheten overlevingscommissie heeft er meer werk van gemaakt. Die heeft bij de countryclub PW (hockey, golf en cricket) gepolst of aansluiting bij deze naamgenoot tot de mogelijkheden behoort. Vooralsnog is dat niet het geval. De juniorenafdeling beleefde al eveneens een turbulent jaar met als resultaat dat jeugdvoorzitter D. Kovacs alleen overbleef om de jeugdkar te trekken. Voorwaar geen eenvoudige opgave. De toekomst belooft er zonniger uit te zien want een groot aantal aanwezigen zag de noodzaak van een goede opvang in en meldde zich als leider aan.

Een niet minder belangrijke gebeurtenis was de stemming over het al dan niet blijven van de Warriors op ons terrein. Moeten we alleen financieel denken en de American footballers om het geld houden of trekken we onze

consequenties uit het gedrag van de jongens? Na een uiterst emotionele discussie wordt gestemd: 17 zijn voor vertrek en 16 willen de Warriors houden. Meteen na de stemming heerst verwarring over de vraagstelling, maar aan de stemming wordt niet meer getornd: het contract met de Warriors wordt na het lopende seizoen niet verlengd. Nolmans en Stokkentré onderstrepen hun vreugde over de stemming door een reclamebord aan te bieden.

De evenementencommissie heeft zich in zijn eerste jaar alleen bezig gehouden met het organiseren van, zeer geslaagde, voetbaltoernooien. De commissie heeft nog geen tijd gehad zich bezig te houden met andere activiteiten. Lutje Schipholt bestrijdt de opmerking dat PW'ers toch niets anders willen en richt ter plekke een jeu de boulesclub op. Hij heeft meteen al tien leden.

BRON: DE PRINSES, JUNI 1988

December 1988
SORRY CLUB

Sorry, tegenstanders van PW
Sorry, het valt voor jullie ook niet mee
Sorry, wordt door ons maar al te vaak gezegd
Sorry, wanneer een tegenstander wordt neergelegd
Sorry, maar pardon is dat geen goed idee
Sorry, want 'kan'k niks an doen' is meer voor Finkers op tv
Sorry, dus wanneer PW de bal het park in schiet
Sorry, lijkt ons pardon zo gek nog niet
Pardon, maar sorry was de laatste honderd jaar
Pardon, zo'n ingeburgerd, vriendelijk gebaar
Pardon, het lijkt ons daarom zeer terecht
Pardon, dat bij PW nog steeds sorry wordt gezegd.

BRON: DE PRINSES, DECEMBER 1988

Ben Lutje Schipholt (foto ca. 1975)

11 Januari 1989
EUROPACUP NAAR PW

Ruud Gullit heeft 'm vastgehouden. Marco van Basten tilde het kleynood boven zijn hoofd. Ronald Koeman heeft het eremetaal gekust. De Europa Cup voor landskampioenen. Daar hebben we het over.

Woensdag 11 januari 1989 is het jouw kans de Beker Der Bekers met eigen handen aan te raken. De hele dag is ie op het veld van PW. Iedereen kan, natuurlijk in een Oranjeshirt (op het veld aanwezig) op de foto. Voor de leden is dat gratis, niet-leden moeten een kleine bijdrage betalen.

Het belooft die dag een feest te worden, want in ieder geval komen ook twee spelers van FC Twente. Zij gaan trainingen verzorgen. Welke spelers dat zullen worden was bij het ter perse gaan van dit nummer nog niet bekend.

BRON: DE PRINSES, DECEMBER 1988

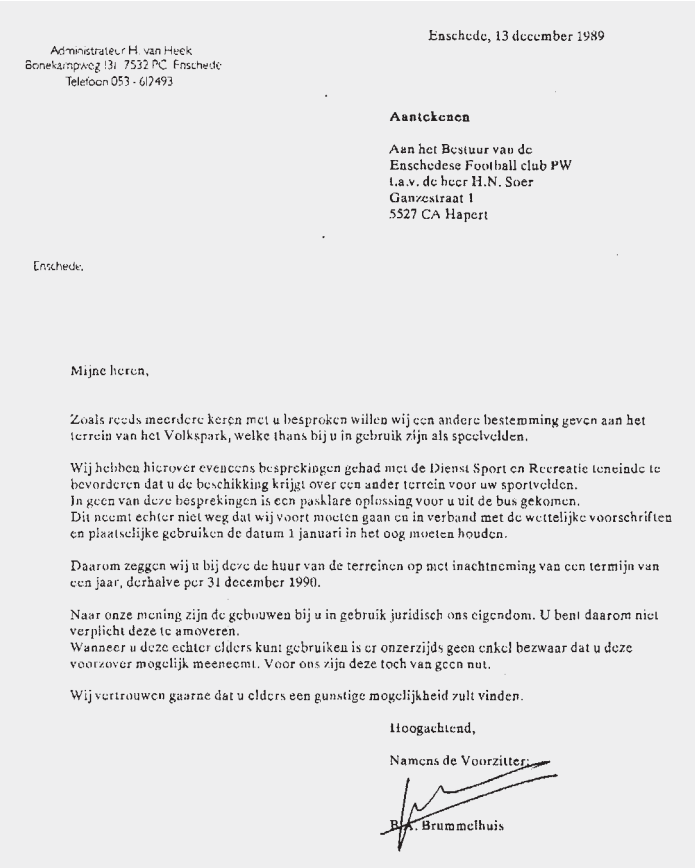
Vlnr: Tom van de Velde, onbekend, Harley van Bronckhorst, Erik Kappert, Jan Henk Averink en Gerard van Halen met de Europa Cup voor landskampioenen.

18 mei 1989
PW 1 PROMOFEST
Door Jan Janssen

Een enorme opsteker, wanneer vrijdag 18 mei geheel onverwacht, door de TVB bekend wordt gemaakt, dat PW 1 is gepromoveerd naar de eerste klasse. De oorzaak hiervan is, dat de nacompetitie beëindigd is, en aangezien PW 1 reeds 4 punten heeft verzameld is het doel de eerste klasse te bereiken beoogt. Ons eerste team heeft de gehele competitie leuk in de bovenste helft van de ranglijst meegedraaid en gelet het vertoonde spel vind ik de promotie ook verdiend. PW 1 heeft veel goede wedstrijden gespeeld dit seizoen. Spannende wedstrijden hebben we gezien tegen o.a. Roombeek, ATC, Dolphia, Geel-Zwart en Udeet.

Maar beste clubmensen van PW, heeft u, ooit wel eens nagedacht hoe de selectie van onze trainer Jos van Gulijk hiervoor zich heeft ingespannen? Jawel zult u zeggen, natuurlijk weet ik dat wel. Maar ik ben van mening dat u het mis heeft. De selectie heeft zich dit seizoen als vriendenclub gedragen. Ik heb ze samen zien tennissen en golf zien spelen. En laten we niet vergeten, dat tijdens de winterstop o.a. een achttal vriendschappelijke wedstrijden werden gespeeld, in veelal slecht weer. En niet te vergeten, het iedere keer opladen voor de wedstrijd, vooral aan het eind van de competitie, voorwaar geen geringe opgave. En als we dan zien dat dit is waargemaakt door een kleine groep, kunnen we spreken van een prestatie van formaat. Daarbij vooral niet te vergeten dat uit dit team ook nog eens de jeugd trainers en verscheidene bestuursleden komen. Mogen wij met z'n allen dit team, ons vlaggenschip, dankbaar zijn en hen feliciteren met dit succes. Jullie hebben het verdiend jongens, ik ben blij dit team dit seizoen van dichtbij hebben te mogen aanschouwen. Nogmaals gefeliciteerd, en bedankt

BRON: DE PRINSES, JULI 1989

PW 1, 1989-'90 (het seizoen na de promotie). Staand vlnr: Harry de Vlucht (trainer), Daniel Bosch, Gertie Bosch, Jan Henk Averink, Gert Kuipers, onbekend, Rene Bertelink, Gerard Haringsma, Joop Smit (leider). Zittend: Jan Janssen (begeleider), Robert van de Molen, Daniel Hagen, Paul Rillmann, Arend Tijman, Gerard van Halen, Wim Koershuis, Willem Koershuis (grensrechter).

13 december 1989
HUUROPZEGGING
Bovenstaande brief waarbij de huur wordt opgezegd is vast niet de eerste maar wel één van de vele die de slechte verhouding met de Volksparkcommissie weerspiegelt. Allerlei juristen, die zitting namen in deze commissie, hebben getracht gedurende

PW maakt zich op voor juridische strijd

■ Twee PW'ers die zich verdienstelijk hebben gemaakt voor de TVB en de KNVB bij de overhandiging van de Bondsflag in 1948. Links Willem Averink, rechts Steven Coldewey.

ENSECHEDE – Voetbalclub PW is bereid tot het uiterste te gaan om gedwongen vertrek uit het Volkspark te voorkomen. Voorzitter Soer zei vannomerg: „Wij stappen desnoods naar de rechter. Wij vinden dat we op het Volkspark thuishoren”. Soer heeft inmiddels een jurist ingeschakeld, die moet uitzoeken of de huuropzegging niet in strijd is met oude meer de schenkingsacte. Ook zou PW de beschikking hebben over officiële documenten die aantonen dat de schenker, G.J. van Heek, het bijzonder goed voor had met de oudste voetbalclub van Enschede.

Volgens het in 1985 verschenen boek, waarin de 100-jarige geschiedenis van de voetbalclub wordt beschreven, is de schenkingsacte duidelijk over de bestemming van het betrokken deel van het Volkspark. Letterlijk staat er: „Het gebied is bedoeld als terrein van vermaak, het moet voortdurend een sportterrein zijn, hoofdzakelijk met het doel om aan jongelieden uit Enschede en omgeving - zo veel mogelijk uit elke stand - gelegenheid voor verschillende soorten van sport en lichaamsbeoefening te verschaffen, zometoet tot het somtijds houden van tentoonstellingen of soortgelijke nuttige doeleinden”.

Soer beseft dat een dergelijke zinsconstructie ruim is en bijvoorbeeld ook een speelveld met sporttoestellen toestaat. Naar verluidt leven er ideeën over een splinternieuwe midgetgolfbaan op het PW-complex. Het zou Soer verder niet verbazen als de Volksparkcommissie nog meer commercieel getinte ideeën in petto heeft. Van de commissie was vannomerg niemand te bereiken.

Overigens is PW zoetjesaan gewend geraakt aan annexatiedriften. Een verhuizing vanwege het plan de rijksweg 35 naar het centrum door te trekken, kon temauwernood worden afgewend. In de jaren '70 werd de huur ook al eens opgezegd. Slechts dank zij onwrikbaar verzet ging dat uiteindelijk niet door. De gemeente stuurt volgens Soer aan

op een fusie met een andere club. De voorzitter wil dat pertinent niet. Het zou een regelrechte schande zijn voor de oudste voetbalvereniging van Enschede. PW bestaat 105 jaar.

De dienst Sport en recreatie, die momenteel drifft de behoefte aan sportaccommodaties en de herkomst van het ledenbestand van clubs onderzoekt, merkt dat steeds meer verenigingen bereid zijn over de toekomst - tot en met fusies en grotere samenwerkingsverbanden toe - te praten. Volgens adjunct-directeur Oude Vrielink bemoeit alle gemeente zich op dit moment niet met PW. „Nemen ze genoeg met het besluit van de Volksparkcommissie of staan ze binnenkort hier op de stoep? Wij wachten af. Inmiddels is ons uit onderzoek bekend dat de meeste leden van PW (300, red.) uit de binnenstad maar vooral Stadsveld komen. Ik begrijp dat het besluit PW gigantisch koud op het dak is gevallen”.

Soer is bereid met alle betrokkenen in gesprek te gaan. „De dialoog moet open blijven. Het kritenas-

pect, we zitten in het Volkspark voor een niet al te hoge huur, speelt uiteraard ook mee. Maar 't belangrijkst is dat we vinden dat we gewoon thuishoren in het park. We hebben de oudste rechten. We willen echter geen enkele oplossing op voorhand al uitsluiten. We beseffen dat we in de hele kwestie aan de zwakste kant staan”.

PW oefent al vanaf 1889 op het Volkspark. Het veld is een schenking van G. J. van Heek, die mede daarom in 1898 werd benoemd tot ere-voorzitter. In 1910 maakte het derde veld plaats voor een tribune. Aanvankelijk speelden vrijwel alle Enschedese voetbalclubs op het Volkspark. PW is de enige, die er altijd is blijven spelen. De Enschedese Boys had lange tijd het tweede veld in gebruik.

Ex-bestuurslid, erelid en schrijver van het lijvig boekwerk over 100 jaar PW, Koos Moleenaar, betreurt de gang van zaken. „Inderdaad”, beaamt hij, „moet de sport wijken voor de commercie. De commissie kan nu een grote waps waarmaken: de uitbreiding van de kermis. Ten koste van de sport”.

Tubantia, 17 januari 1990.
Cartoon: Tubantia, 27 januari 1990.

meer dan 40 jaar juridisch een vinger achter de status van PW op het Volkspark te krijgen. Ze slaagden hierin echter nooit. De gemeente Enschede heeft PW medio 2002 een financieel voorstel gedaan, waardoor zomer 2003 een eind kwam aan dit eindeloze gesteggel. PW verhuisde medio 2003 naar de huidige locatie op het Diekmannerrein.

April 1990 PW JEUGDNIEUWS Mededelingen van het jeugdbestuur

De jeugd van PW bestaat nog steeds, al denken sommigen dat het steeds minder wordt, het tegendeel is waar, want het aantal jeugdleden groeit nog steeds mede dankzij de grote inzet van actieve jeugd-

trainers, jeugdleiders, en de man die de jeugd op handen draagt Jan Janssen en natuurlijk niet te vergeten onze man achter de bar, Albert en verder de ouders die elke week of regelmatig hun kinderen komen bewonderen.

Zoals u misschien weet of nog niet weet is dat PW vier jeugdeftallen heeft, namelijk het B1 elftal dat getraind wordt door de gediplomeerde trainer G. van Halen en waarschijnlijk aankomend gediplomeerd trainer en selectielid Michel van Helsdingen. Zij zijn tevens leider van het B1 elftal.

Dit elftal met als aanvoerder Raffi Boschers zijn het afgelopen halve seizoen kampioen geworden met het C-elftal waar hun geen weerstand werd geboden, daarom werd in overleg besloten om er een B-elftal van te maken. (Enkele jongens mogen nog in D voetballen.) En ook deze klasse spelen de jongens goed voetbal en als deze groep bij elkaar wil en kan blijven worden ze volgend seizoen en de seizoenen daarop kampioen, en worden ze zeker

PW B1, kampioen 1989, met jeugdleiders Gerard van Halen en Harley van Bronckhorst en aanvoerder Raffi Boschers (zittend, derde van links).

eerste elftal spelers van PW op hun acht-tiende of negentiende.

Enkele van hun staan op de nominatie om bij de Twentse geselecteerde jeugd te spelen en Daniel Kuipers (14) speelt al bij de geselecteerde jeugd. Wij van het jeugdbestuur hopen dan ook dat hij bij het PW B1 elftal blijft en niet kiest voor o.a. Sportclub. (Het schijnt dat Sportclub probeert wederom jeugd te ronselen bij andere clubs.)

De D-jeugd doet het dit jaar iets minder als andere jaren, maar er zit zeker een stijgende lijn in. Deze jongens worden getraind door Kees Bloemhof en Willem Koershuis (sr.) en hun leiders zijn Arend Tijman en Jan Henk Averink. Ook bij deze D-jeugd zitten zeker spelers bij die straks in aanmerking komen voor de geselecteerde jeugd. Het is prachtig om te zien hoe deze jongens voetballen; het fanatisme om te winnen.

En dan nog onze grootste afdeling en toekomst: de E-jeugd met als deskundig trainer oud eerste elftal speler en de langst spelende voetballer van PW, Willy Elkink, die op woensdagmiddag de E1 en E2 op bezoek krijgt en met leiders Karl-Heinz Lichtenwagner, die soms de hoedenplank

MIJN GESCHIEDENIS BIJ PW

Door Peter Cruys

Als eerstejaarsstudent aan de HEAO werd ik in 1986 lid van PW. In eerste instantie koos ik voor Sportclub Enschede. Een vriend van mij voetbalde daar in het eerste elftal. Het was hem duidelijk dat ik bij Sportclub in geen honderd jaar het eerste zou bereiken. Het leek hem beter dat ik koos voor PW. Minder voetbal, maar meer plezier. Als voetballer groot geworden bij Robur et Velocitas in Apeldoorn was de keuze voor PW ook veel logischer. Na mijn eerste bezoek aan PW wist ik dat het de juiste keuze was.

Op een regenachtige donderdagavond besloot ik samen met een studiegenoot (Harold Schiller, een spijkerharde voorstopper uit Raalte) een bezoekje te brengen aan de kantine. Daar zaten de toenmalige kantinebeheerder en de hoofdtrainer na afloop van de training aan de bar. De gebroeders Rob en Paul Nolmans bruiden ons een vriendelijk welkom toe, boden ons een beugel Grolsch aan en de rest is geschiedenis. Diep in de nacht werden in de Kater de aanmeldingsformulieren op een bierviltje ingevuld. De week daarna mochten wij aantreden voor een trainingsduel met het eerste elftal. In al mijn Veluwe onschuld wist ik niet dat een oefenpotje tegen Dolphia als een soort ontgroening gold. Nadat ik redelijk ongeschonden de kleedkamer had bereikt was ik volwaardig PW-voetballer.

van de auto gebruikt voor het vervoer van de jeugd en die, als een jeugdlid niet komt opdagen, de hele stad afrijdt om te achterhalen wat er aan de hand is. Leider van het nieuw opgerichte E2 zeven-tal is Kees Bloemhof en nog 2 spelers van het eerste zaterdagelftal.

Veel ouders komen op zaterdag kijken naar hun kroost en mede dankzij hun gaat het steeds beter met de jeugd van PW en het blijkt wel dat de PW jeugdschool een goede school is waar de TVB-afdeling nu ook achter is. Dus voetbalt uw kind nog niet bij PW, maak hem of haar dan snel lid.

BRON: DE PRINSES, APRIL 1990

April 1990 BRALLEN IN DE NACHT

Het zal zo langzamerhand bekend zijn, er spelen HEAO'ers bij PW. Behalve bij PW zijn deze jongelieden ook nog elders actief bezig (je houdt het niet voor mogelijk). Laatst gaven ze zelfs nog 's nachts acte de presence tijdens een sportnacht in de Twentehallen waar ze tegen andere schoolteams (college football?) speelden. Dit onder de namen PW 1 en PW 2. Bij PW 1 speelden

De jaren daarna heb ik onder leiding van Jos van Gulijk kortstondig in het eerste elftal opgetreden, wat langer in het tweede gespeeld en aansluitend jarenlang in het elftal van Rob Nolmans gevoetbald. Tijdens mijn studie in Groningen voetbalde ik op zaterdag bij The Knickerbockers en vertrok op zondagochtend met de eerste trein richting Enschede om bij PW aan te treden. Met de VV Ruinerwold heb ik nog recent diverse uitwisselingen met PW georganiseerd. Met voetbal als kapstok voor veel vriendschap en gezelligheid. Als ik terug denk aan mijn studententijd in Enschede is dat voor een belangrijk deel aan de vele prachtige momenten bij PW.

(Peter Cruys (43) is recreatie-adviseur en woont in Ruinerwold.)

twee rasechte PW'ers mee, namelijk de 'Nol' en het 'Oermens'. Verder deden ook nog 'Zuiger', 'Chiel' en 'Dieso' mee. De leiding lag in handen van Peter Cruys, het talent van de HEAO. Het was kort samengevat leuk, lang (7.30 uur) en erg nat (bier, bier, bier).

BRON: DE PRINSES, APRIL 1990

1990 BRIEF VAN HET BESTUUR

Geachte PW'ers, Op dit moment is toch de noodzaak aanwezig om met name met het oog op de komende Algemene Ledenvergadering een stuk openheid aan U te verschaffen. Na de alarmerende situatie m.b.t. de opzegging van de huur van onze accommodatie, en de belastingschuld, kunnen we nu met een gerust hart stellen dat we in een rustiger vaarwater zijn gekomen.

Aangaande de huuropzegging kunnen we stellen dat 'het mes van tafel is' en dat er een overlegsituatie is ontstaan waarbij uiteraard buiten de Volksparkcommissie ook de dienst Sport en Recreatie betrokken is. Over de komende ontwikkelingen houden wij U op de hoogte.

Inzake de belastingschuld is er zoals U weet een betalingsregeling getroffen en tot grote vreugde van ons is een deel van de schuld reeds gegarandeerd door het Seniorenconvent. Het convent heeft niet alleen dit gebaar gemaakt, echter ook duidelijk te kennen gegeven om in de toekomst meer betrokken te willen zijn bij onze vereniging, in zaken zoals sponsoring, advisering, etc. De besprekingen die wij met het convent gevoerd hebben zijn de aanleiding geweest tot een eventuele integratie van het seniorenconvent in onze vereniging, wat naar onze mening een verrijking inhoudt. Deze integratie is dan ook op korte termijn te verwachten.

Met het oog op de komende Algemene Ledenvergadering is er uiteraard nog een stuk problematiek inzake de verkiezing van een nieuw bestuur. Aangezien ondergetekende zich i.v.m. grote problemen m.b.t. reisafstand en werkzaamheden, niet meer beschikbaar stelt voor een volgende periode en er een aantal andere bestuursleden een andere invulling van hun bestuursfunctie wenst, zijn wij na overleg tot een volgende invulling van het nieuwe bestuur gekomen, waaraan U tijdens de komende Algemene Ledenvergadering Uw goedkeuring wel of niet kunt verlenen.

Voorzitter: Dhr. W. Wensink – oud- en erevoorzitter TVB, heeft zich kandidaat gesteld. Vice voorzitter: Dhr. J. Wegink – huidig be-

stuurslid van het Seniorenconvent, heeft zich kandidaat gesteld. Secretaris: Dhr. W. van Foeken. Tweede secretaris: Dhr. G. Kuipers. Penningmeester: Dhr. R. de Rochemont. Tweede penningmeester: Dhr. H. de Vos – lid van verdienste PW Technische zaken en jeugd: De heren R. Bertelink en J.H. Averink.

Naar onze mening is er door deze melange van ervaren bestuursleden met het jeugdig elan van de resterende bestuursleden een goede basis voor de toekomst gelegd. Wij rekenen op Uw vertrouwen. Over nieuwe ontwikkelingen houden wij U op de hoogte. Met vriendelijke groeten, namens het bestuur, *Harry Soer*

Augustus 1990 IMPRESSIE VAN DE ALGEMENE LEDENVERGADERING 'EEN POOLSE LANDDAG IN ENSCHDE'

Ons schitterende paviljoen was om 20.00 uur redelijk gevuld. Wat vooral opviel was het aantal ouderen dat aanwezig was. De jeugd kwam er maar bekaaid af. Een teken aan de wand voor het 105-jarige PW? Achter de tafel zat het oude bestuur. Scheidend voorzitter Soer beantwoordde vragen over de Volksparkkwestie en penningmeester De Rochemont verdedigde met pijn en moeite de begroting voor het komend jaar. Zoals gewoonlijk één geruststelling: volgend jaar wordt het anders.

Rumoerige tijden bij PW en altijd kritiek, maar niets dan lof voor de goede bediening van Albert en Annie.

De heren Janssen en Nolmans lieten weer eens zien dat er bij PW niet alleen tegen een bal wordt aangetrapt maar ook tegen elkaar. Ter verdediging van de heer Janssen: Rob Nolmans zette de eerste tackle in. Er dient echter wel te worden vermeld dat Jan hierna stevig natrapte. Tot groot vermaak van de aanwezigen, overigens. Ga zo door heren. Een andere spraakmakende kwestie was het feit dat een aantal spelers niet mee wil doen in een ander elftal indien een team onverwacht te weinig spelers heeft. Het gaat hier om het vierde. De heren willen alleen in hun eigen team spelen en hebben met de andere elftallen niets te maken. Bas van Dijk, speler van dit team, verdedigde dit standpunt maar het grootste gedeelte van de aanwezigen dacht hier duidelijk totaal anders over. Wie weet krijgt het vierde volgend jaar te maken met een blessuregolf. We hopen het overigens niet. Maar waarschijnlijk zullen dan heel wat PW'ers van andere elftallen smakelijk in hun vuistje lachen. Ons clubblad De Prinses is dit seizoen weer regelmatig uitgekomen en voorzitter Soer complimenteert hoofdredacteur Geert Druppers hiermee. Deze eer komt overigens niet hem alleen toe, want Marja Bertelink en Rik Brinkman hebben zeker hun steentje bijgedragen met respectievelijk het typewerk en de verzending. We hopen dat deze positieve lijn volgend seizoen wordt doorgetrokken.

Dan werd het nieuwe bestuur voorgedragen. De nieuwe voorzitter Wensink ontvouwde zijn plannen met betrekking tot PW. Wat opviel was de eerbiedige stilte in de zaal. De eerste maatregel voor de volgende algemene ledenvergadering sloeg al meteen in als een bom: een algeheel drankverbod. Wim Rijkeboer stelde hierop meteen de vraag of er ook sprake zou zijn van een rookverbod. Dit werd nog in overweging genomen, maar hopelijk gaat dit voorstel niet in rook op.

Tja, wat werd er nog meer besproken op deze avond? Te veel om op te noemen eigenlijk. De erbarmelijke conditie van onze accommodatie bijvoorbeeld. Of de goede bediening van ons barpersoneel Albert en Annie. En wat te denken van de activiteiten van het jeugdbestuur? Of van de plannen van het seniorenconvent? Of van de sanering van de belastingschuld door middel van een éénmalige contributieverhoging? En tenslotte nog een vraag: waar zijn de ballen van de heer Janssen gebleven? En wie brengt ze terug?

BRON: DE PRINSES, AUGUSTUS 1990

1990 DEMOCRATIE DER VERGADERING: GEEN BIER TIJDENS HET ROKEN

Door Wim Rijkeboer

Roken mocht tijdens de jaarvergadering, bier drinken niet. Dat zweemt naar discriminatie. Waarom immers wel toestaan de gemeenschappelijke lucht in een relatief beperkte ruimte als onze sportkantine met rook te verontreinigen, terwijl je het lessen van de dorst door licht alcoholische drank verbiedt?

Talrijke onderzoeken hebben aangetoond dat alcoholgebruik veel minder schadelijk is dan het inademen van tabaksrook. Bovendien drinken derden niet ongewild mee. Roken schaadt de gezondheid. Je kunt er kanker van krijgen, aandoeningen aan hart en bloedvaten en wat nog veel erger is: Je rookt tegelijkertijd over de longen van anderen. Die roken gedwongen mee, hoewel ze voor een gezondere levenswijze hebben gekozen. De roker die zich daar niets van aantrekt denkt niet bepaald sociaal. Eigenlijk is zijn gedrag asociaal.

Daarnaast is er nog een andere categorie die niet tegen roken kan. Als je roken op de ledenvergadering toestaat ontnem je die groep het democratisch recht mee te beslissen over de gang van zaken binnen de vereniging. PW dus in dit geval. Aan het begin van de vergadering vroeg ik de voorzitter een rookverbod af te kondigen met het zelfde recht (?) als waarmee

hij (wellicht namens het bestuur) een alcoholverbod had uitgevaardigd. Het werd niet meer dan een verzoek aan de rokers zich te matigen en dan kun je de uitwerking wel raden. Rokers zijn kennelijk per definitie egoïstisch, maar bovenal verslaafd. Ze beroepen zich op niet steekhoudende argumenten als hun eigen vrijheid zonder zich te bekommeren over de overlast die ze derden toebrengen. Vrijheid eindigt echter daar waar voor een ander de hinder begint. Wie verslaafd is aan diefstal mag zijn gang ook niet gaan al wil hij nog zo graag en hetzelfde geldt voor degene die het trommelen op zijn drumstel niet kan laten en die hobby 's nachts onder het raam van zijn buurman uitoefent. Ik bedoel maar, over vrijheid gesproken... Daar moet je gewoon knap tolerant voor zijn. Gewoon een kwalijke zaak dus, die weinig met democratie binnen een vereniging te maken heeft.

Toen ik door de walm het bestuur niet meer zag zitten en mijn luchtwegen tot voortdurend hoesten werden geprikkeld, ben ik maar verdwenen. Verontwaardigd, dat wel, want zo maak je een al jaren braaf contributie betalend trouw lid monddood. Het bestuur redeneert verkeerd om. Het heeft blijkbaar niet door dat het niet-roken de norm is. Wie niet rookt veroorzaakt geen hinder, de roker wel. De roker dient zich dus maar even te verwijderen als hij zijn - of haar - verslaving (best zielig hoor, ik heb er ook wel medelijden mee) niet langer de baas kan.

Tenslotte nog dit: roken heeft niets met gezonde sport en gezelligheid te maken. Het is gewoon smerig, het hoort niet in een sportkantine en rookwaren zouden er ook niet verkocht mogen worden.

September 1990 OVERPEINZINGEN VAN ALBERT DE BARMAN

Door Albert Pieters

Beste vrienden en vriendjes van PW. Ik heb ook maar eens de pen gepakt om het een en ander over PW te schrijven. Nog wel een echte Parker-pen die ik van mijn vriend Rini Nijsink heb gekregen. Nogmaals bedankt Rini. Nu de nieuwe competitie net weer begonnen is wil ik u allen allereerst hartelijk bedanken voor de klandizie van afgelopen seizoen en voor de prettige omgang. Natuurlijk zijn er wel eens meningen verschillen geweest, maar dat komt in de beste families voor. Hopelijk wordt het dit seizoen net zo gezellig als vorig jaar.

Ook de jeugdleden wens ik een prettig seizoen want ook zij behoren tot mijn vrienden. Er waren het afgelopen seizoen wel eens wat aanvaringen en daar wil ik bij deze mijn mening over geven. Als de jeugd de kantine binnenkomt mogen ze me toch op z'n minst groeten? En als ze dit niet doen vraag ik ze dan ook of ze dit thuis niet hebben geleerd. En als ze de stoelen gebruiken mag ik toch wel verwachten dat ze deze weer op hun plaats zetten? En als ze een enorme rommel maken mag ik daar toch wel iets van zeggen? Of ben je pas gek met de jeugd als je alles toelaat? Een kleinkind mag toch ook niet alles bij oma en opa? Het stoort me dan ook mateloos dat mensen zeggen dat ik niet op jeugd gesteld ben. Of erger nog: dat ik ochtendziek ben. Want daar heb ik helemaal geen last van. Kom het maar controleren op zondagmorgen om half negen. Beste PW'ers, ik wens jullie allemaal, jong en oud, een prettig seizoen.

BRON: DE PRINSES, SEPTEMBER 1990

1991 B JEUGD BEREIKT DERDE PLAATS IN KERKRADE

Door W. Goris, jeugdcoördinator

Omdat Kerkrade niet naast de deur ligt werd er voor de overnachting in Kerkrade een tent gehuurd bij de scouting-club Enschede. Aangezien de eerste wedstrijd rond het middaguur gepland was betekende dit 's zaterdagmorgens vroeg vertrekken en wel om 6.45 uur. Rob Nolmans had voor vervoer gezorgd en na een vlekkeloze reis en oriëntatie te Kerkrade konden we aan het toernooi beginnen.

Het werd al snel duidelijk dat het een sterk bezet toernooi was. Naast de BWO jeugd (Hengelo regionale klasse) was ook de jeugd van Mechelen vertegenwoordigd. We zagen echter kans de eerste drie wedstrijden te winnen, dit bood ons uitzicht om deel te kunnen nemen aan de kruisfinales. Ook de eerste wedstrijd in de kruisfinales werd gewonnen. Dit betekende dat we bij de laatste vier waren. De tegenstander in de kwartfinale, FC Waregem, bleek echter te sterk voor ons. Na een periode van onzeker optreden in de achterhoede werd onze keeper Bryan verrast met het eerste doelpunt tegen. Ondanks een doelpunt in de tweede helft van onze kant werd het uiteindelijk 3-1 voor onze tegenstander. Na het aanzien van de finale werden er vaantjes uitgewisseld en kussentjes die

Albert (onze kantinebaas) nog ergens had aangetroffen. Een kussentje was voor de winnaars van het toernooi, de SC Beringen, en een voor de organiserende vereniging, de Sportclub Kerkrade.

Na het opslaan van de tent moest er voor een warme hap gezorgd worden. Na het nuttigen van de nasi, bami en patat besloten we 's avonds naar de disco te gaan in Heerlen. Kerkrade zelf had weinig te bieden en werd bovendien geplaagd door lastige douaneambtenaren die er geen problemen mee hebben om grenspassanten - de grens was twintig meter van onze tent - urenlang vast te houden. Hoewel ik van Willem Koershuis sr. begrepen had dat hij nooit eerder in deze omgeving geweest was, werd hij bij een discotheek geweerd door de portier: 'Je komt er niet in, jou kennen we nog'.

Na een welverdiende nachtrust en het opspeuren van twee voetballers die 's morgens zoek waren, konden we terugzien op een geslaagd weekend.

Rob, nogmaals bedankt voor het vervoer!

BRON: DE PRINSES, OKTOBER/NOVEMBER 1991

Oktober 1991 VERSLAG SPECIALE VERGADERING JEUGD

De B jeugd, die het komende seizoen als A elftal zou uitkomen, heeft de jeugdcommissie het verzoek gedaan een vergadering te

bewerkstelligen in verband met het ontslag van hun trainer, de heer Van Helsdingen. Zes van deze jeugdleden eisten dat hun voormalige trainer de mogelijkheid moest krijgen om ook deze A jeugd te blijven trainen. Ik heb tijdens de vergadering duidelijk gemaakt dat dat niet mogelijk was, omdat er al voor een nieuwe trainer was gezorgd. (Het betreft hier een van onze leden: Rene Hesseling. Ik heb van de jeugd begrepen dat ze content waren met zijn trainingen.) Ondanks dit gegeven eiste een deel van deze jeugd de medewerking van het bestuur om de toestemming voor de heer Van Helsdingen om deze jeugd alsnog weer te gaan trainen. Ik kon op dit verzoek niet ingaan. Ik heb deze vergadering moeten afronden met het feit dat ik het komende seizoen geen A jeugd heb. Helaas, maar ze wilden niet anders.

BRON: DE PRINSES, OKTOBER/NOVEMBER 1991

Oktober 1992 EINDE JEUGD

Ook PW is het slachtoffer geworden van de verminderde belangstelling bij de jeugd voor de voetbalsport. Tot grote spijt van het voltallige bestuur heeft men inmiddels het enige jeugdteam dat was ingeschreven moeten terugtrekken uit de competitie, omdat het aantal overgebleven jeugdleden bij onze vereniging te klein was om een voltallig elftal wekelijks in de wei te sturen.

BRON: DE PRINSES, OKTOBER 1992

HARRIE BALKE, KEES BLOEMHOF EN KLAAS SPIELE IN HET PAVILJOEN OP HET VOLKSPARK (1997): 'DIE JEUGD WAS OOK NIET ALLES'.

‘Je moest ze wel eens van het politiebureau ophalen’

EEN VERHAAL MET KARL-HEINZ LICHTENWAGNER EN JAN HENK AVERINK

Dat het gezegde ‘wie de jeugd heeft, heeft de toekomst’ niet altijd opgaat, maakt PW al jaren duidelijk. Maar hoe is het zo gekomen dat de jeugd van de velden van PW is verdwenen? Karl-Heinz Lichtenwagner en Jan Henk Averink gooien een balletje op.

Karl-Heinz Lichtenwagner (van 11 september 1958 te Enschede) werd niet lang na het eeuwfeest in 1985 lid van PW. En dat na een verleden bij Sparta. “Ik was een jaar in Amsterdam geweest voor mijn werk. Daar speelde ik bij Buitenveldert in een lager elftal. Toen ik naar Enschede terug ging, wilde ik niet meer naar Sparta. Mijn buurjongen, Guido van Kesteren, was bevriend met Olaf Rinket en die kende ik vaagjes. Via Olaf kwam ik op het Volkspark en dat was mooi dichtbij. Ik heb me aangemeld bij het bestuur en kwam bij het elftal van Robert Morsman terecht. De eerste wedstrijd was bij Sportclub Enschede, maar ze hadden geen spelers nodig. Toen werd ik naar het elftal van Rob Nolmans gestuurd. Daar werd ik linksback en Nolmans was linksbuiten, maar hij liet zich altijd zakken om de bal op te halen... Na drie jaar Nolmans ben ik naar het zaterdagteam gegaan en ben ik spits geworden.”

Jan Henk Averink (van 17 mei 1961 te Enschede) kwam op zijn zestiende bij PW. En dat terwijl Unisson 1 lonkte. “Bij Unisson had ik alle selectie-elftallen doorgelopen. Maar op het Kottenpark leerde ik Rik Brinkman kennen en die zat bij een cluppie op het Volkspark. Ik ben een keer meegegaan naar de training en uiteindelijk

wilde de leider van de A1, Gerard ter Horst, me er graag bij hebben. Zonder dat ze in Boekelo iets wisten ben ik toen naar PW gegaan. Hennie Wiecherink was trainer en ze speelden in de TVB, terwijl Unisson derdeklasser was. Bij PW hoorde ik al snel dat mijn opa Willem Averink ook bij PW had gevoetbald en één van de oprichters was geweest van de TVB. Dat was mij niet bekend, maar hij bleek ook niet mijn opa te zijn. Bij ons op de boerderij had ooit een Averink zijn biezen gepakt en was naar Amerika gegaan en daar bleek hij familie van te zijn”, aldus ‘Aaf’ die liefst 22 jaar in het eerste van PW speelde, op één jaar Canada na wegens een mislukte poging tot emigratie. “Bij het eerste kreeg ik een groot afscheid; opgehaald met een limousine, een rode loper naar het veld én ik werd benoemd tot lid van verdienste.”

Averink was niet alleen jarenlang speler van het eerste, maar was ook de laatste jeugdvoorzitter van de club. Hij kan zich tijden herinneren van twee E-teams, twee D-teams, een C1 en een A1. Toch ging het mis met de jeugd van PW. “In 1991 hadden we voor het laatst een goed A-elftal. Het probleem was dat we een heleboel jongens van het Pathmos hadden en die moest je wel eens van het politiebureau ophalen. Afspraken maken

was lastig, ook met hun ouders. Als je in Losser moest voetballen, moest je maar zien hoe je er kwam. Daarnaast stakte de natuurlijke aanwas bij de club. De interesse van de echte PW-jeugd verschoof naar tennis en hockey, terwijl de voetballers dicht bij huis gingen voetballen. Bovendien was er haast geen kader meer. De leden waren niet actief te krijgen. Hoe frustrerend het ook was, op een gegeven moment was jeugdvoetbal bij PW niet meer haalbaar. We hebben de jeugd toen aangeschreven dat we stopten. Je ziet nu ook bij andere kleine verenigingen dat het lastig is om de jeugd te behouden. Je moet gediplomeerde jeugdtrainers hebben en heb je die dan gaan die jongens van zeventien studeren of willen ze een baantje op de zaterdag. Er is maar weinig doorstroming naar de senioren. Wel hebben we in die tijd – mede dankzij de connecties van voorzitter Wim Wensink – de Europa Cup naar het Volkspark gehaald. Van alle Enschedese verenigingen werd de jeugd uitgenodigd om met de cup op de foto te worden gezet. Het werd een fantastische dag.”

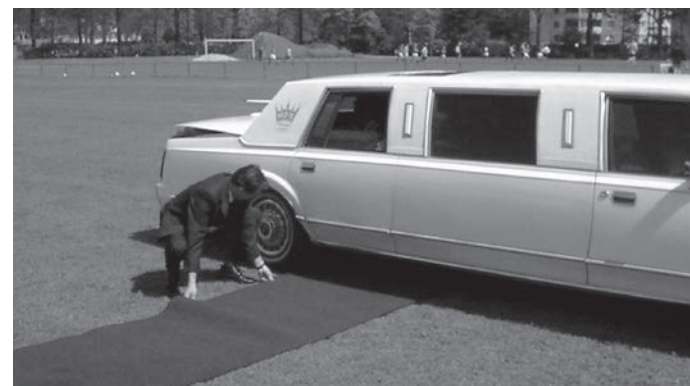
Lichtenwagner was bij de PW-jeugd betrokken als leider van de E-tjes. “Het was vooral rommelig en chaotisch. Ik heb regelmatig aan deuren staan te kloppen. Maar het waren natuurlijk maar kleine opdondertjes, dus zo moeilijk was het ook weer niet. Die Pathmosetterbakjes waren nog zo klein dat ze niet in staat waren te etteren”, aldus Heinz die nog steeds bij PW tegen een bal trapt. Ook zat hij zes jaar in het bestuur als secretaris. “Bij tijd en wijle was dat wel eens frustrerend met een terrein-knecht die niet functioneerde en een kantinebaas die hem zo’n aardige jongen vond. Daar werd ik wel eens kriegelig van...” Op de vraag naar zijn hoogtepunt bij PW is het antwoord helder: “Dat moet nog komen. Elk seizoen heb je hoog- en dieptepunten.”

Wel hebben de trips met het zaterdagteam naar België en Zeeland indruk gemaakt op Heinz. “Voetballend was het niet zo geweldig, maar die weekendjes in Brugge en Vlissingen waren wel geweldig. Ook zijn we nog een keer op Texel geweest, bij Nolmans, dat was ook leuk. Een uitwed-

strijd tegen Quick moet ik ook nog noemen. Daar stonden veel dames langs de lijn. Terwijl ik ze aan het vertellen was hoe mooi mijn doelpunt was geweest, maakte de speler op wie ik moest letten een doelpunt aan de andere kant. Die meiden lagen in een deuk. Nolmans was minder blij.”

Averink speelt nu bij de veteranen. Hij noemt de trip naar Ierland in 1991 als één van zijn highlights. “We hadden een Ierse jongen, Tony Bolland, in het eerste en zijn ouders woonden onder Dublin. Ze hadden een hotel aan de kust en in de ‘hokken’ voor het personeel sliepen wij. We hebben ook een wedstrijd tegen die Ieren gespeeld. Tony moest ze uit de kroeg halen en ze stonden bezopen op het veld, maar ze wonnen wel met 3-0. Ook zijn we met trainer Harry van der Vlucht nog een keer naar Duitsland geweest, waar veel mensen hem na twintig jaar nog kenden uit de periode dat hij profvoetballer was bij Rot Weiss Essen. Een ander hoogtepunt was de promotie van de tweede klasse TVB naar de eerste klasse. Rob van der Landen was trainer. Kampioen ben ik nooit geworden met PW. Achteraf had ik beter in Boekelo kunnen blijven... Nee, zonder gekheid: ik heb nooit spijt gehad van de overgang naar PW. Het is een heel bijzondere vereniging”, aldus Aaf die zich ook nog een aparte wedstrijd met het eerste tegen DTO kan herinneren. “Paul Nolmans was toen trainer. Ik botste bij het passeren tegen een tegenstander op en ik zat helemaal onder het bloed. Ik voelde direct dat het niet goed zat, maar toen zei Paul, de fysiotherapeut: ‘Ik zie het al, een tand door de lip’. Later bleek dat ik mijn kaak op twee plaatsen had gebroken. Zes weken lang vloeibaar voedsel...”

Over de kleedkamer heeft Aaf ook nog iets. “Met Hans Hoeksma kreeg ik een speciale plek in de kleedkamer. Ik stonk naar de boer en daarom zat ik apart. Hans lustte graag een biertje en stonk naar knoflook. Ook zijn tas stonk want daar zat vieze kleding in die een half jaar niet was gewassen...”

2001: PW 1 NEEMT GEPAST AFSCHIED VAN JAN HENK AVERINK.

GERRIT PAUL SMIT: SPITS-BACK-SPITS-BACK-SPITS

Door Gerard van Halen

Deze keer zijn we in gesprek met een oud-gediende van PW: Gerrit Paul Smit. Gerrit Paul speelt al sinds jaar en dag voor PW en heeft zo'n beetje alle velden in Twente wel gezien. Hij begon al heel jong, zoals iedereen in die tijd, met voetbal op straat. Veel spelers van zijn buurtteam, de Zwik Boys, gingen later naar PW, o.a. Gert Olsder, de broertjes Hoeksma, en Guus Lichtenberg. Als jongen van Het Zwik ging je bij PW spelen en niet bij het dichterbij gelegen Rigtersbleek. Er was nog een duidelijke scheidslijn tussen de wijken. In 1967, op tienjarige leeftijd, werd hij aspirant-lid. Het was de glorietijd van PW. Er was nog een ballotagecommissie, en iedereen moest worden voorgedragen door een PW-lid. In Gerrits Paul's geval was dit zijn buurjongen, Jan Hendrik Heutink. Altijd makkelijk zo'n kruiwagen.

Bij het 85-jarig jubileum van PW was Jan van Beveren de hoofdgast van de jaarlijkse jeugdsportdag en mocht ieder jeugdlid twee penalty's tegen hem nemen. Volgens eigen zeggen ging Gerrit Paul dit goed af. Ook het 100-jarig jubileum was een groot feest. Jammer dat de feestmaaltijd te duur was voor jeugdleden: 100 gulden! De roemruchte revue in de schouwburg was wel voor iedereen toegankelijk, inclusief stripact aan het eind.

De beste periode was met het B-team dat onder leiding van Bert Garritsen totaal voetbal speelde á la het Nederlands elftal, inclusief buitenspelval. Memorabel was een 2-2 gelijkspel in een oefenwedstrijd tegen een Duits team dat de volgende dag zou uitkomen tegen de geselecteerde jeugd van Sportclub Enschede. De Duitsers namen revanche op Sportclub: 2-7. Sindsdien waren de contacten met Sportclub een stuk minder. De B-jeugd werd een hele tijd niet meer uitgenodigd voor toernooien. Er was nog geen A-elftal bij PW, dus vanuit de B-jeugd stroomde Gerrit Paul meteen door naar het derde team bij de senioren, dat van Rob Nolmans. Ze kenden elkaar al van de garage van Rob, waar Gerrit Paul op zaterdag z'n zakgeld aanvulde. Er werd meegetraind met de selectie van trainer Vaneker. De manier waarop gaf blijkbaar problemen want na een half jaar vond er een revolutie plaats. Vaneker vertrok en het seizoen werd afgemaakt zonder trainer.

In deze periode, rond 1975, werd Blauw Blauw opgericht, een afsplitsing van PW onder leiding van de heren Nolmans en Beunk. Gerrit Paul voelde ook wel voor dit avontuur. Hij had zich al afgemeld bij PW toen hij werd benaderd door bestuurslid

PW C1, kampioen 1970-'71. Staand vlnr: H. Reef (leider), C. Pissuise, J. Klatte, B. Arends, G. Olsder en B. van Laar. Zittend: G.P. Smit, H. Hoeksma (aanvoerder), J. van Capelle, G. Gastkemper en H. Reef. Op deze foto ontbreekt doelman G. Rekers.

1970: Gerrit Paul Smit vs. Jan van Beveren tijdens de jeugdsportdag van PW.

PW A, 1976-'77. Staand vlnr: Scheurwater, onbekend, Gaasbeek, Oldenhof, Smit, Gerritsen, Land, Luchtenberg en Keizer. Zittend: Van Marion, Niks, Brinkman, Ter Kuile, onbekend, Schenke, Hannink en Harms.

PW 1, 1983-'84. Staand vlnr: J. Janssen (grensrechter), R. Nijsink, T. Wegdijk, J.H. Avenirink, G. Bosch, E. Kappert, H. Soer, H. Hoekman, R. v.d. Landen (trainer), W. v. Foeken (begeleider) en S. Velsink (verzorgers). Zittend: E. Bouwman, H. Strijker, R. Brinkman, B. Bakkers, G.P. Smit, A. Nijmanting, R. Bertelink en H. Driezen.

1997, onderlinge wedstrijden: aanvaller Gerrit Paul Smit in actie tegen verdedigers Henk Frich, Hennie Lubbers en Harrie Balke.

Herman van de Velde, die hem graag wilde behouden voor de club. Alleen onder voorwaarde dat er een A-elftal gevormd zou worden wilde Gerrit-Paul daar over denken. Dat A-team kwam er, met o.a. spelers als Luchtenberg, Hoefnagels en Ter Kuile. Ze speelden net onder de hoofdklasse en werden ongeslagen kampioen.

Na dat seizoen werd de overstap naar het eerste gemaakt. Daarin speelden ook oude buurtgenoten Heutink en Denneboom. Het eerste jaar viel tegen, het team was te jong en te onervaren, maar later onder leiding van 'opa' Wiegerink werd een goed elftal gebouwd dat voor elkaar en voor de trainer knokte.

Gerrit Paul speelde zo'n 12 jaar als back in het eerste van PW, en trainde onder leiding van o.a. Paul Nolmans, Ruud Vondeling en Rob van der Landen. De laatste was misschien de beste trainer die PW ooit heeft gehad, maar ook de slechtste coach. Hij kon je namelijk topfit en messcherp krijgen maar wist 's zondags langs de lijn het vertrouwen niet op de spelers over te brengen. Na een opmerking over het spelen van een oefenwedstrijd op oudejaarsdag in vijftien centimeter sneeuw kon Gerrit Paul naar het tweede verhuizen. Pas na een aantal maanden werd hij weer in genade aangenomen. Dat seizoen werd er in de competitie onder leiding van Jan van der Molen gepromoveerd. Het daarop volgende seizoen werd er - bijna traditioneel - weer gedegradeerd. Tijdens een andere onverwachte promotie, die werd behaald omdat GSV won van

naaste concurrent Bentelo, vierde de bij die wedstrijd aanwezige voorzitter van PW, Jan Rompelman, dit ter plekke zo uitbundig dat het complete budget voor het kampioensfeest van PW er al door was gegaan voordat de selectie ook maar een slok gedronken had.

Het gebrek aan gezinsleven was de reden om afscheid te nemen van het eerste, want de zondag dat was (uitslapen) ontbijten, spelen, derde helft, eten en weer slapen (op de bank tijdens Studio Sport - of was dat nog Sport in Beeld?). Na zijn vertrek uit de selectie speelde Gerrit Paul nog een jaar bij het leraren-elftal. Daarna vond hij weer onderdak bij de teruggekeerde Blauw Blauw'ers van Rob Nolmans, het elftal waarin hij nu nog steeds met veel plezier voetbalt.

BRON: DE PRINSES, JANUARI 2005

Maart 1993
BERICHT VAN HET VIERDE

Door Peter Toes, namens SVS

De eerste helft van de competitie zit er al weer op. De redactie vernam dit ook en vond dit waarschijnlijk een goed moment om de behaalde resultaten van de verschillende teams eens overzichtelijk weer te geven. Duidelijk onderstreept en gemarkeerd met een opvallend sterretje staan vol trots de teams van PW afgedrukt. De één iets hoger qua rangschikking dan de andere, maar u zult gezien hebben dat de Scheemer Voetballende Studenten, alias PW 4, het wel erg bont maken. Met maar liefst 79 tegendoelpunten weten we stationair en tevens puntloos de laatste plaats vast te houden. Vandaar nu enige verantwoording. Kent u het verschijnsel dat u een voetbalploeg weg ziet zakken door het slecht functioneren van de trainer? Welnu, SVS heeft helemaal geen trainer. Stelt u zich eens voor: zowel de eerste als de tweede keeper geblesseerd op de bank. Wie gaat er nu keepen? Welnu, SVS heeft helemaal geen keeper. Conditie? SVS heeft helemaal geen conditie. Blessures? SVS heeft inmiddels een abonnement op het ziekenhuis. We hebben zelfs al tien procent korting geregeld voor het eerstvolgende slachtoffer. Alcohol? In de rust wordt er nog wel eens ge-censuur-t op de middenstip. Al samenvattend valt het dan reuze mee dat SVS toch 20 keer kans heeft gezien de bal tussen het houtwerk te knallen. Statistieken: PW 2 slechts 19 keer.

In de hoop dat de eerste overwinning snel zal volgen eindig ik met de SVS-yell die ik op wil dragen aan de zielepootjes Nico en Tino: Bloed! Ballen! Bier!

BRON: DE PRINSES, MAART 1993

Maart 1993
BRIEF VAN HET BESTUUR

Geachte sportvrienden,
Na rijp beraad en in overleg met de direct betrokken partijen heeft het bestuur unaniem besloten het eerste zondagelftal te combineren met het eerste zaterdagelftal en in het seizoen '93-'94 uit te komen in de eerste klasse zaterdagvoetbal van de KNVB afdeling Twente. De betrokken toestemming hiervoor is inmiddels verleend. Onder de direct betrokken partijen verstonden wij: de spelersgroep zondag en zaterdag, trainers en leiders.
De overweging van dit bestuursbesluit was o.a. dat er bij schorsingen en blessures meerdere keren een te kort ontstond aan inzetbare spelers, alsmede de weigering van zeer bruikbare spelers uitkomende in de lagere elftallen om zich beschikbaar te stellen als speler of als wisselspeler voor het eerste zondagelftal, waardoor er een onhoudbare situatie ontstond.

worden gevoerd. Ook hier wordt gerefereerd aan de gunstige ontwikkeling als gevolg van het instellen van een elftalcie. Er moet gestreefd worden naar een volwaardig tweede zaterdag selectie elftal.

F. Carelsen.
De heer F. Carelsen bekritiseert het bestuur te weinig slagvaardig op te treden. Tegelijkertijd stelt hij dat dit ook moeilijk realiseerbaar is met een chronisch tekort aan enthousiaste leden hetgeen van fundamenteel belang is voor de levensvatbaarheid van een vereniging. I.v.m. het aangekondigde vertrek van de voorzitter en sekretaris en i.v.m. de toekomst van de EFC-PW stelt de heer Carelsen voor op termijn een buitengewone ALV bijeen te roepen. Het bestuur moet nieuwe bestuursleden benaderen en voordragen. Deze buitengewone ALV moet voor einde competitie worden gehouden teneinde bijtijds te kunnen voorzien in de ontstane vakatures.

B. Lutje Schipholt.
De heer B. Lutje Schipholt bedankt het bestuur voor haar inzet en wenst het bestuur voor het komende seizoen veel succes.

10. SLUITING.

Bovendien is de landelijke tendens dat spelers die qua leeftijd over moeten gaan naar seniorenvoetbal hiervoor weinig of geen interesse hebben en besluiten over te gaan naar een vereniging waar voetbal op enig niveau op de zaterdag wel mogelijk is of een andere tak van sport gaan beoefenen. Wij meenden mede daarom het voetballen op de zaterdag bij de EFC PW mogelijk te moeten maken. Uiteraard blijven de overige elftallen van de voetbalcompetitie gewoon hun recreatieve wedstrijden op de zondag spelen. Namens het bestuur van de EFC PW, het dagelijks bestuur, *M.F. de Labije, W. van Foeken, W. Wensink*

BRON: BRIEF BESTUUR, MAART 1993

1994
WILLY ELKINK, AFSCHEID VAN EEN MONUMENT

Helaas, maar toch is het zo ver: Willy Elkink – een van de mooiste stylisten, behept met een gouden linkerbeen, en een boeiend verteller als het gaat over de ‘goede oude tijd’ – is gestopt als actieve voetballer.

Tijdens zijn laatste thuiswedstrijd op 17 april 1994 tegen DSVD, die wij helaas met 4-2 verloren, konden de trouwe PW-supporters nog eenmaal genieten van zijn onnavolgbare dribbels, zijn tactisch spelinzicht en zijn fluwelen techniek. Jammer, jammer, jammer, dit alles behoort nu tot het verleden.
Dat Willy geliefd en beroemd is, moge blijken uit het feit dat de heer Bos uit Canada was overgevlogen om Willy voor de laatste keer in actie te zien. Onder het toezien oog van o.a. zijn vrouw en Gerrit Leeftink toonde Willy nog eenmaal zijn kunsten.

Tijdens de toespraken werden nog allerlei herinneringen naar boven gehaald. Hoe bijvoorbeeld buiten bij de waterpomp

werd gewassen. Terloops werden hotel De Graaf en het huidige restaurant De Broei-erd als lokaties genoemd waar PW ook al resideerde.
Wij hopen dat we Willy nog regelmatig op het PW-paviljoen mogen begroeten!

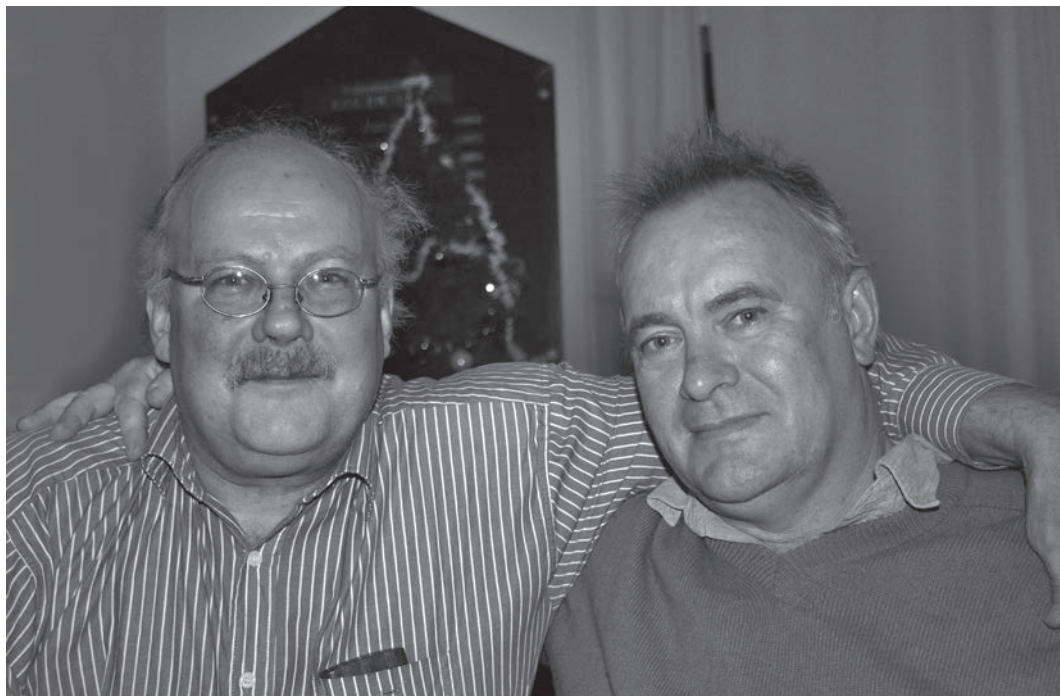
BRON: DE PRINSES, NOVEMBER/DECEMBER 1994

ZOMER 1945: WILLY ELKINK (LINKSONDER) MET DE PW-JUNIOREN.

CA. 1959: PW 1 IN DE VERDEDIGING MET BERT WEVERS, DOELMAN TONNY KRUGER, JAN REYSOO EN WILLY ELKINK.

1995: PW veteranen bij het toernooi van de 100-jarige AFC, Amsterdam. Staand vlnr: leider AFC, Edwin Hannink, Klaas Spele, Erik Kapert, Robert Morsman, Wilbert van Foeken en Jan Henk Averink. Zittend: Rob de Rochemont, Frits Bollen, Paul Noldmans, Rob Noldmans, gastdoelman en Henk Hoekman.

PW EN ZIJN 'GODENZONEN'

'Ik was de beste spelbepaler die PW ooit heeft gehad'

EEN VERHAAL MET ROB NOLDMANS EN JOS VAN GULIJK

Dat PW een bijzondere club is mag als algemeen bekend worden verondersteld. En bij een bijzondere club horen uiteraard markante leden. Die heeft PW dan ook in overvloed. Dat dit verhaal over Jos van Gulijk en Rob Noldmans gaat is dan ook in zekere zin toeval, al zijn beide heren wel verantwoordelijk voor een groot deel van de meest recente PW-geschiedenis. Immers: Rob richtte als PW'er doodleuk een andere club op – Blauw Blauw – en Jos pakte met het eerste nota bene de titel.

Rob Noldmans (van 2-11-1944, te Enschede) werd in 1969 lid van PW. "Ik was 25 jaar en had nog nooit van mijn leven gevoetbald. Mijn baas, Peter Damhuis van de Fordgarage, had voetbalschoenen van Adidas besteld en daar kwam Piet Lagarde mee naar binnen. De schoenen waren te klein, maar pasten mij wel. Zo is het begonnen. Mijn broer speelde al bij PW, maar ik had nog nooit gesport. Ik werd ingedeeld bij het zevende omdat ze iemand tekort hadden, maar ze belden me nooit. Ze hadden er genoeg. Later kwam ik bij Jos in het elftal. Eerst was ik linksback, maar al snel moest ik van Jos linksbuiten gaan staan. Dan loop je me het minst in de weg, zei hij. Vijf jaar geleden ben ik gestopt. In de rechter enkel zit geen kraakbeen meer. Ook heb ik soms last van jicht. Piet Lagarde was een aantal jaren trainer en heeft PW nog kampioen gemaakt, in 1973 of zo."

Jos van Gulijk (van 22-2-1953, te Enschede) kwam op zijn 34e bij PW. "Ze vroegen me om trainer te worden als opvolger van Paul Noldmans (de broer van Rob, red.). Ik zat al bij de zaalvoetbal van Blauw Blauw. Bij PW werd ik speler/trai-

ner. Toen was er al hetzelfde probleem als nu: een kleine selectie. Ik heb nog drie jaar gespeeld en toen vroeg Rob of ik bij hem in het team wilde komen. Dat heb ik maar gedaan en daar heb ik veel spijt van... (grapje). Ik heb bij Rob gespeeld tot mijn vijftigste en ben toen op verzoek van Paul naar het veteranenteam gegaan, al kwam dat ook omdat Rob niet altijd even gelukkig was met zijn aankopen. Van sommige jongens was ik niet echt kapot."

Kapot ging Rob Noldmans elke zondagmorgen, maar altijd wel vol overtuiging en met plezier. "Ik was de beste spelbepaler die PW ooit heeft gehad: daar waar ik stond, kwam de bal niet. Omdat het zevende niet belde ging ik naar het derde van Henk Altena, het lerarenelftal van Zuid. We zijn zelfs nog kampioen geworden. Maar toen was het van 'bedankt voor het seizoen en weg was iedereen', terwijl ik uitzinnig van vreugde was. Toen heb ik bedankt en ben leider van het tweede geworden. Dat coördineren van een elftal vond ik leuk om te doen. Het bleek een opstapje voor mijn eigen Noldmans-elftal. Mijn beste aankoop ooit was Peter Cruys van

de Heao. Die zat bij Sportclub en daar ging van alles mis. De kantine ging niet op tijd open en als de wedstrijd begon hadden ze maar tien man, van die verhalen. We hebben 'm vol bier gegoten en op zijn knieën zei ie dat ie lid wilde worden."

Jos van Gulijk werd ook gepolst door Rob Nolmans om lid te worden, maar ondanks de gunstige locatie – Bonaparte – ging Jos niet door de knieën. "Ik had wel interesse, maar het niveau was me net iets te laag. In de jeugd speelde ik bij Rigtersbleek en op mijn vijftiende kwam ik al in de A1 en deed ik op zondag met het tweede mee. Ook zat ik bij de Twentse Selectie met Freek van Oenen en Gertie Westerhof. Van de Bleek ben ik naar Sportclub Enschede gegaan. Met zeventien jaar speelde ik in het eerste: rechtsback. Ernie Robinson was trainer. Ik speelde op zo'n manier dat ik geen geliefde tegenstander was. Dat mis ik nu wel een beetje bij veel spelers: duelkracht. Op werklust en degelijkheid achterin kun je ver komen. Ik deed ook aan handbal en misschien kon ik dat wel beter. Later heb ik nog bij SV Meppen gespeeld in de Regionalliga, met Hans van den Berg. Het geld was er niet verkeerd. Maar op een gegeven moment gingen we in plaats van naar de training naar de Chinees. Zo kwam ik op mijn 25e weer terug bij Sportclub, maar na wat onenigheid met de oude Hekman was ik even later weer weg en via de Bleek ben ik uiteindelijk bij Diepenheim gaan voetballen."

Blauw Blauw

De oprichting van Blauw Blauw in 1975 kwam niet zomaar uit de lucht vallen. Rob: "Het tweede team werd laetdunkend behandeld. Zo moesten we de kleedkamer uit voor een bespreking van het eerste. Zelfs de kleren moesten van de haak. We wilden eerst met zijn allen naar een andere club, maar we wisten niet welke. Toen dacht ik van 'we richten zelf wel een club op'. Het werd Blauw Blauw, met als clubembleem een bierglas. Binnen drie weken hadden we meer dan zestig leden. Met drie elftallen zijn we op de UT gaan spelen en in de zaal hadden we vier teams.

Op het veld was het drie keer niks, maar in de zaal haalden we het hoogste niveau. Na zes jaar moesten we weg van de UT. De secretaris had het contract niet op tijd opgestuurd. Wilden we om half acht trainen, stonden er ineens allemaal hockeyers op het veld. We mochten nog wel om kwart over tien trainen. De eerste week waren er nog dertig man, een week later twintig en zo werd het maar minder. In feite hebben ze ons de nek om gedraaid bij de UT. We hadden het er mooi voor elkaar. Als het bier op was gingen we met dertig man de sauna in. Als de nachtwaker langs kwam moest je wegduiken. In 1981 werd Blauw Blauw opgeheven en zijn de meesten teruggedaan naar PW. Met Arthur de Jong ben ik toen in het bestuur gekomen. PW had nog maar twee teams over..."

Nolmans ontpopte zich opnieuw als een ronseelaar eerste klas van spelers. "In 1985 heb ik nog een heel jeugdteam lid gemaakt. Die jongetjes van Pathmos stonden elke avond het veld kapot te trappen. Waarom worden jullie geen lid, heb ik ze toen gevraagd. Stonden er opeens veertien jongetjes met een pasfoto bij Annie in de kantine... Ze wilden lid worden, maar wel met mij als leider. Ze konden geweldig voetballen, maar verder waren het ratten."

Beleving

Hoe verschillend de voetbalkwaliteiten van Jos en Rob ook mogen zijn, qua beleving zaten ze vaak op dezelfde lijn. Nolmans: "Toon Nijmeijer liep eens op de training in een heel strak pakje en toen zette ik er vijf bier op om hem eens goed te tackelen. Wacht maar even, zei Jos en bijna gelijk zagen we Toon door de lucht vliegen. Zijn schoenen vlogen zelfs uit."

Van Gulijk reageert koeltjes op de anekdote: "Ach, ik had een goede tackle. Ik was ook sterk in het opkomen, de 1 tegen 1 opzoeken. Ik had veel power, maar ik werd te vroeg te zwaar. Ik mijn kansen wel gehad. Bij NEC heb ik nog een proeftraining gehad en bij Zwolle onder Georg Kessler. Maar ik was te eigenwijs. Het Nederlands amateur elftal heb ik gehaald, maar het

betaalde voetbal had er eigenlijk ook in gezeten. Ik ben daar niet zo slim mee omgegaan. Gelukkig heb ik bij Meppen nog wat in de achterzak gestoken."

Dat Van Gulijk trainer werd kwam mede aanraden van Jan Morsink. De cursus werd gegeven door Toon Valks. "Ik moest altijd alles voordoen omdat ik de jongste was. De cursus was op zaterdagmorgen en dan moest ik 's middags nog bij Meppen voetballen. Dat brak me wel eens op", aldus Jos die twee keer kampioen werd met PW. Eerst op de zondag in 1986 en in 2007 op de zaterdag. "Op zich is het wel bijzonder dat PW kampioen wordt, want je hebt toch met een hele kleine selectie te maken. Met de A1 van Sportclub ben ik ook kampioen geworden. In Zeist

wonnen we van Feyenoord A1. Guus Brox, de toenmalige manager van Feyenoord, schold me nog uit voor boerenlul omdat hij mijn speelwijze wat te stevig vond... Dat een man in uw positie zich zo laat gaan, heb ik 'm nog gezegd."

Ook Rob Nolmans maakte nog een kampioenschap mee, zelfs samen met Jos van Gulijk. Rob: "Mijn kampioenschap met PW 4 was zeker een hoogtepunt. Ik was al ver in de vijftig. We hadden René Bouwhuis achterin lopen en die deed daar hele goede dingen. Jos stond met Dirk Gortemulder op het middenveld en Gerrit Paul Smit was onze topscorer, al maakte Olaf Rinket ook veel goals. Wie er keeper was? Renze Zwerver misschien...?"

APRIL 1981: CARTOON IN DE TWENTSCHE COURANT.

RICHARD BEUNE

EDWIN HANNINK

LARS KUIZENGA

ROB DE ROCHEMONT

JACKO VAN DER MEER

PAUL NOLMANS

3 november 1997

AFSCHEID VAN JAN WEGINK, MOTOR VAN PW WORDT LID VAN VERDIENSTE

Op de ledenvergadering van 3 november 1997 nam PW afscheid van 'good old' Jan Wegink, die – natuurlijk samen met alle andere bestuursleden van de afgelopen jaren – PW na het honderdjarig bestaan weer op de rails heeft weten te krijgen.

Voorziter Frans Carelsen: “Na jaren van enthousiast samenwerken stopt Jan. Jammer, maar het is niet anders. Het besturen kostte hem te veel tijd om goed te kunnen combineren met werk en gezin. Ook Anneke, zijn vrouw, eist terecht haar tijd op. Jan, hartstikke bedankt voor het vele werk voor de vereniging gedaan. We zullen de uitvalen richting hondendrollen en het niet besloten zijn van onze velden van je missen. Het ga jou en je gezin hopelijk in een langdurige prima gezondheid goed en we hopen je nog veel op onze velden te mogen begroeten.”

Jan Wegink: “Ik ben van jongs af aan verbonden met de vereniging. Mede door mijn verhuizing naar Goor kwam er een onderbreking van mijn lidmaatschap bij de club, maar in 1985, bij de 100 jaar viering kwam ik weer terug bij PW. Er waren toen weinig leiders die de problemen bij de jeugdelftallen (drie teams) konden aanpakken. Vernielingen, bedreigingen en geweld tegen scheidsrechters waren toen helaas aan de orde van de dag en om een verdere escalatie te voorkomen was een schorsing van de teams onvermijdelijk. Een ander dieptepunt was de financiële situatie bij PW. Citaat uit een brief van 11 oktober 1986: ‘Per heden is op onze rekening een bedrag van f 1.450 binnengekomen van totaal 29 leden. De overige 35 hebben nog niet gereageerd.’ Het toenmalige bestuur kon niet voorkomen dat de club in 1987 zat opgescheept

Sinds begin jaren 90 PINDACUPTOERNOOIEN OP VELDEN VAN PW

Joop Hardick (eigenaar van café De Pijp) en Frans Carelsen startten in 1977 het Pindacup voetbaltoernooi voor kroegen/café's uit Enschede, dat na tal van omzwervingen langs vele voetbalverenigingen begin jaren negentig door PW werd geadopteerd. De organisatie ligt tegenwoordig in handen van Hans Assink en Harrie Balke. Scheidsrechters zijn Eit van der Meulen en Koos van der Meer.

Het Pindacuptoernooi vindt ieder jaar begin juni plaats en is bijzonder populair. Er doen stevast tot wel 10 teams mee.

met een schuld van f 45.000 plus nog een belastingsschuld van f 20.000. Tonny Krijger en ik beseften dat de enige mogelijkheid een faillissement te voorkomen een financiële steun was en we voegden de daad bij het woord. In juni 1986 was ik in grote mate betrokken bij de oprichting van een seniorenconvent dat uit oud PW-leden bestond. Ik ben teleurgesteld in de conventleden wat de steun voor PW in deze moeilijke tijden betreft. Inmiddels zijn we een kleine 10 jaar verder en het gaat goed met PW. Ik hoop dat alle leden nog vele jaren voetbalplezier bij PW mogen beleven en wens de vereniging veel succes toe.”

Jan werd naast een bos bloemen en een fles drank verrast door een actie van Rob de Rochemont die het bestuur er op attendeerde dat er niet zo maar een bestuurslid afscheid nam maar degene die de afgelopen twaalf jaren als de motor binnen de club heeft gefunctioneerd. Het bestuur stelde voor Jan te benoemen als lid van verdienste en de voltallige vergadering stemde hiermee in.

HANS ASSINK, HARRIE BALKE EN EIT VAN DER MEULEN.

MIJN GESCHIEDENIS BIJ PW

Door Gerard van Halen

Ik ben in 1976 bij PW gekomen door twee vrienden van mij, Dirk Gortemulder en Gerard Velkamp. Zij speelden in de B jeugd en ik kwam vaak kijken. Wij hadden een mooie tijd met ons team, met veel vrijheid en keet op de zaterdagen. Dat resulteerde ooit – onder leiding van Erik Kappert en natuurlijk na enige consumpties – in een cricketdemonstratie op het hoofdveld met biljartballen. Ik kan me ook nog goed een van de ‘trainingskampen’ onder leiding van Gerard ter Horst herinneren, een weekend in Herzlage, in het huisje van de ouders van Hans Adolfs. De lokale Kneipe stond door ons bezoek al snel bekend als ‘Million Willy’. Dan is het niet meer zo’n punt als je een keer streakend op de provinciale weg belandt en daar bekeken wordt door een passerende streekbus.

Een hoogtepunt uit die tijd was de topper tegen Losser om het kampioenschap, met ongeveer honderd man langs de lijn. Een dieptepunt was een wedstrijd tegen Geel-Zwart, die na het laatste fluitsignaal uitliep op een kleine veldslag. Daarbij waren we geen partij voor de horde fans van de tegenstander. Jan Henk Averink moest het zelfs op een lopen zetten door het Volkspark, met drie belagers achter zich aan. Bij de senioren speelde ik eerst in het tweede en na ongeveer vier jaar viel ik voor het eerst in bij het eerste. Dit tot grote ontsteltenis van de aanvoerder, Willem ter Riet, die uitriep: ‘O god, nee hè, niet hij erin!’ Het is gelukkig later wel goed gekomen. We hebben nog menig seizoen samengespeeld. Een andere speler in die tijd was Paul Rillmann. Paul kwam in 1992 bij een verkeersongeluk om het leven, een verlies voor mij persoonlijk en voor de club. Later ben ik gaan spelen in het team van Rob Noldmans, en tegenwoordig zit ik in het veteranenteam.

Veel leden van de elftallen waarin ik speelde waren heel actief binnen de club. Rik Brinkman en Erik Kappert zaten in het

PAUL RILLMANN (†1992)

hoofdbestuur, Jan Henk Averink en ik bij de jeugdafdeling. Jarenlang ben ik jeugdleider en -trainer geweest. In mijn E1 team zat het enige meisje dat ooit bij PW heeft gevoetbald: Christine (Christy) Rompelman. Bij de aftrap reageerden tegenstanders vaak nogal lacherig op haar, maar dat was na de wedstrijd wel anders. Dan hadden ze duidelijk meer respect. Christy is later gaan hockeyen, want bij de oudere jeugd mocht er niet meer gemengd worden gevoetbald. Raffi Bosschers was een andere groeibriljant. Hij was aanvoerder van een heel getalenteerd team, dat het presteerde om in de B-competitie mee te spelen, terwijl ze eigenlijk nog bij de C'tjes hoorden. Jammer genoeg viel het team uit elkaar. Eind 1992 had PW door verschillende oorzaken geen complete jeugdteams meer en werd de jeugdafdeling opgeheven.

Toen in de ledenvergadering van PW in 2002 werd besloten om in te gaan op

HONDEN KUNNEN NIET LEZEN.

het bod van de gemeente Enschede en van het Volkspark te vertrekken, kreeg ik van voorzitter Lars Kuizenga het verzoek om een bouwcommissie te vormen om de verhuizing naar De Tiemeister te realiseren. De eerste vergadering van de commissie begon explosief. Moest er een tweede offerte komen, naast die van club- en bouwcommissielid Edwin Hannink? Edwin gaf direct aan dat we dan maar beter meteen afscheid konden nemen. Dat hebben we niet gedaan. Edwin heeft zich enorm inspannen en het resultaat was geweld.

Ik ben ook heel lang redactielid geweest van ons clubblad De Prinses. Vooral in het Volkspark gebeurde er van alles en nog wat, en dat leverde de nodige kopij op. Een aantal voorvallen zal ik nooit vergeten. In de herfst kon er ondanks de regenval toch gespeeld worden, dankzij de goede zorgen van Jan Janssen, onze groundsman,

GROUNDSMAN JAN JANSSEN (CA. 1985).

maar het aanbrengen van de lijnen op de zompige velden was blijkbaar geen eenvoudige klus geweest. De doellijn stak door de grote hoeveelheid kalk een dikke centimeter boven het gras uit. Twee doelpogingen strandden – een van de tegenpartij en een van ons – omdat de te zacht ingeschoten bal van de lijn terugrolde naar het veld in plaats van de doellijn te passeren.

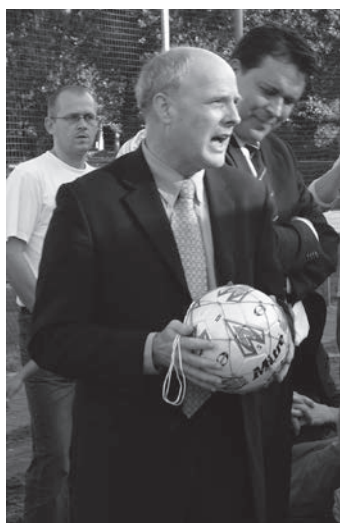
Tijdens een training werden we opgeschrikt door het geronk van motoren. We hadden al veel meegemaakt op het Volkspark maar dit sloeg alles: daar crossten een aantal Pathmosboys met hun brommers rondjes over ons achterste veld... alsof ze aan het grasbaanraces waren. We hebben de achtervolging ingezet, maar de racers vluchtten via het open hek aan de kant van de Emmastraat.

‘Scheids! Kak aan de bal!’ Dat riep een E-pupil, toen hij de bal wilde ingooien. Hellemal verrassend was het niet. Onze velden deden al dienst als hondenuitlaatplek voordat het woord bestond. Regelmatig gleed je daarom na een ingezette sliding wat verder door dan de bedoeling was. Ook aangelijnde honden zorgden af en toe voor opschudding. Tijdens een wedstrijd stond de jonge Daan Bosch met een Duitse herder langs de lijn. De hond ontsnapte op het moment dat Pedy Ge een sprint inzette. Pedy werd vol in de bilpartij gegrepen, maar kon gelukkig ontzet worden door Gertie Bosch, de vader van Daan.

Zodra het weer beter werd en het 's avonds langer licht bleef was het altijd een drukte van belang op onze velden. Deugdelijke hekwerken rondom het terrein ontbraken, dus hele toernooien werden er afgewerkt buiten de club om. Het was zelfs zo erg dat, toen er op een avond nota bene twee illegale wedstrijden tegelijkertijd werden gespeeld en wij als PW'ers daar opmerkingen over maakten, wij de aftocht moesten blazen. ‘Opzouten, of anders...’ We hebben toen contact opgenomen met de politie. Een paar weken later werden we echter opnieuw geconfronteerd met illegale activiteiten. Het bleek een oefenwedstrijd van de politie zelf. Ze waren op het idee gekomen door onze vraag om toezicht te houden.

Wie de jeugd heeft, heeft Sinterklaas. Het grote boek van Sinterklaas moet een keer zoek zijn geraakt – zeker de schuld van een van zijn Pieten – want de Goedheiligman sloeg voor de ogen van onze jeugdleden een heel ander dik boek open: een rijk geïllustreerde uitgave van de Kamasutra. Tot 's avonds laat belden nog ongeruste ouders die vroegen om tekst en uitleg.

(Gerard van Halen (49) is bouwkundig tekenaar en woont in Enschede.)

2005: SCHEIDSRECHTER FRANS CARELSEN, RESOLUUT BIJ PINDACUPTOERNOOI.

1984: KEEPER LARS KUIZENGA, KAMPIOEN MET PW A1.

2002: JOJAN DE BOER RICHT HET WOORD TOT DE LEDEN VAN SVS, IN VERGADERING BIJEN IN HET HET VOLKSPARK.

‘Als ik diep in mijn hart had gekeken, was ik liever in het Volkspark gebleven’

EEN VERHAAL MET FRANS CARELSEN, LARS KUIZENGA EN JOJAN DE BOER

PW en het Volkspark waren decennia lang twee handen op één buik. Twee voetbalvelden in een prachtig park, zo moet ‘de oude Van Heek’ het ongeveer hebben bedoeld toen hij het park aan de gemeente schonk. Toch verhuisde de club in 2003, al ging het niet zonder slag of stoot. Het Volkspark werd omgeuild voor ‘scheidsrechtersveld’ de Tiemeister op het Diekman. In dit verhaal leggen de voorzitters van toen, Frans Carelsen en Lars Kuizenga, de verhuizing uit, waarbij barchef en bestuurslid Jojan de Boer optreedt als sidekick.

Frans Carelsen (van 12 oktober 1949 te Den Haag) was van 1994 tot 2000 voorzitter van PW. “Ik ben op mijn achtste met voetballen begonnen bij Westerkwartier en heb daar het eerste elftal gehaald.

Ik heb nog een tijd een dubbel programma gedaan, zaterdag bij Drienerlo in de zevende klasse onderbond en zondag bij Westerkwartier in de tweede klasse KNVB. Westerkwartier betaalde het vervoer. In mijn jeugd heb ik ook nog gehonkbald bij Westerkwartier, tot mijn achttiende. Ik was een zeer verdienstelijke speler op het derde honk. Misschien had ik wel meer kunnen bereiken, maar door ruzie in het landelijk bestuur ben ik weggegaan. Ik haalde nog wel de Zuid-Holland-selectie en het Nederlands jeugdteam. Begin jaren ’70 ben ik naar Enschede gegaan. Studeren en daarna werken. Tot 1988 heb ik bij Drienerlo gespeeld en vervolgens bij De Tubanters omdat mijn zoons daar speelden. Ik was er jeugdleider en werd ook ingedeeld in een team op afroepbasis. Dat was in het begin niet zo’n succes, want ik werd niet opgeroepen door het team. Blijkbaar niet Twents genoeg als

Hagenees zijnde... Nu speel ik nog als nestor bij het derde team op de zaterdag. Nou ja, ik word gedooagd.”

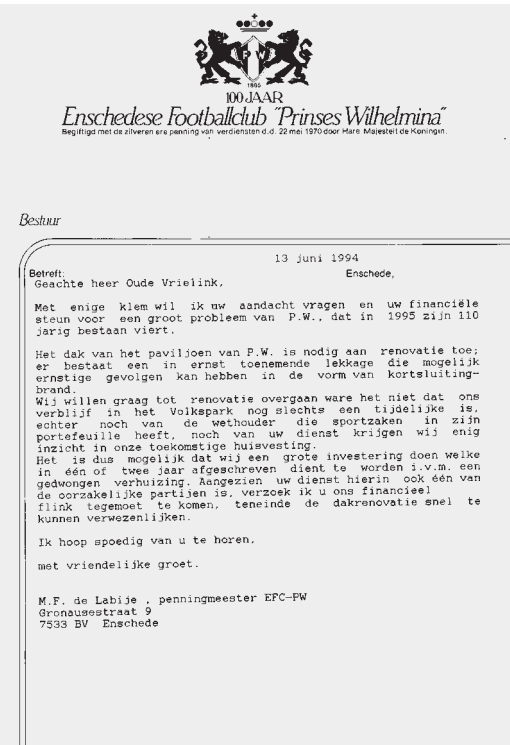
Lars Kuizenga (van 29 maart 1968 te Enschede) was van 2000 tot 2007 voorzitter van PW. “Ik kwam op mijn achtste bij PW via mijn vader Ep. Ik heb alle jeugdteams doorlopen en stond als 13-jarige al een keer bij het eerste onder de lat. Op advies van Rob van der Landen, de trainer van PW 1, en Harrie Driessen, leider van de A1, ben ik naar Sportclub Enschede gegaan om daar op een hoger niveau te kunnen trainen en spelen. Ik heb ook nog bij de A1-jeugd van FC Twente gespeeld in de Coca Cola Competitie tegen andere BVO’s. We zijn in dat seizoen tweede geworden achter NEC. Het jaar erop speelde ik in het tweede elftal, het huidige belofteam, maar door een beenbreuk op twee plaatsen is mijn carrière in de kiem gesmoord. Die beenbreuk liep ik tijdens de training op door een ongelukkige sliding. Bij Twente speelde ik onder anderen met Michael Dikken, Erik Ten Hag, Andy Scharmin, Guido Weber en Rene Nijhuis.

Toen ik 18 was ben ik rechten gaan studeren in Amsterdam. Later werd ik door Paul Nolmans gevraagd als keeper voor het veteranenteam en daar werd ik in 1996 weggeplukt door de trainer van het eerste om in het eerste te keepen. Tegenwoordig doe ik helemaal niks meer, al kom ik nog regelmatig bij het eerste kijken. Ik heb er zo ongelooflijk veel tijd ingestoken, nu heb ik het echt even gehad.”

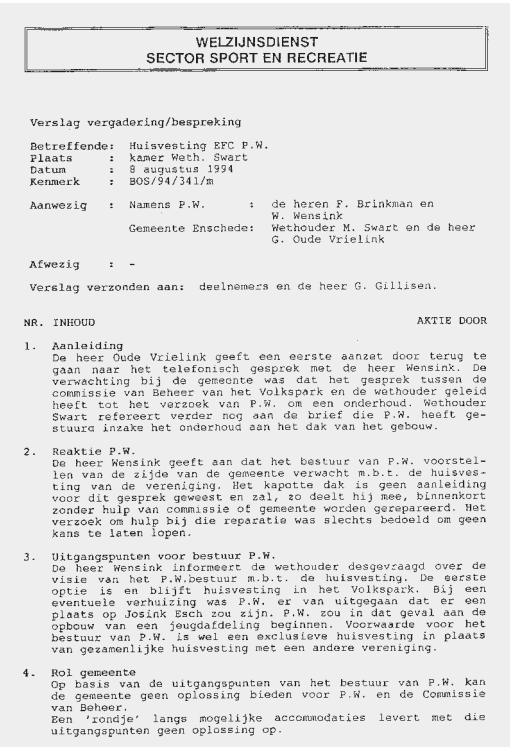
Jojan de Boer (van 11 oktober 1967 te Veenoord, Friesland) was bestuurslid van 2002 tot 2007. “Ik kom uit Smallenland in Friesland. Later ben ik verhuisd naar Amersfoort omdat mijn vader daar in de politiek ging. Een voetbaltalent ben ik nooit geweest. Wel had ik aanleg voor squash. Op latere leeftijd ben ik gaan voetballen bij CJVV Amersfoort, twee seizoenen in de D- en één seizoen in de C-jeugd. Het was een gereformeerde club die op Sparta lijkt. In 1990 ben ik via SVS – dat staat voor Schemer Voetballende Studenten – bij PW gekomen, omdat deze studentengroep bij een club wilde gaan spelen. We zijn ook bij Geel Zwart, EMOS en Rigtersbleek geweest, maar we vielen voor de historie van PW en het gegeven dat de velden op het Volkspark in het centrum waren gelegen. Dat vonden we wel stoer. We werden ontvangen door Harrie Balke en Frans Carelsen en die kwamen met een oplossing van een teamcontributie om de wisselende samenstelling van het team te kunnen regelen. Het eerste seizoen speelden we om negen uur ’s morgens wat resulteerde in een rampzalig seizoen. Maar de laatste wedstrijd wonnen we met 4-0, wat de reden was dat het seizoen erop toch weer werd afgetrapt. Deze keer echter op de zaterdag om 12.30 uur. SVS is overigens vernoemd naar de trainingstijd van de studenten op het universiteitsterrein. Tegen de schemering mochten we pas het veld op. We speelden vanaf 1984 als vriendenclub diverse oefenwedstrijden. Eind 1989 zijn we zelfs op trainingkamp geweest: de training bestond uit het bekijken van de WK-wedstrijden van 1974 en 1978. Hierna speelden we tegen Sparta en wonnen we met 8-4. Uit dit studententeam zijn di-

verse spelers naar het eerste gegaan, onder wie Bartjan Bekking. Nu speel ik nog als achtervanger bij PW 3 en fluit ik af en toe.”

De verhuizing valt op te delen in drie bedrijven. In het eerste bedrijf speelt Frans Carelsen een voorname rol. Hij neemt in 1994 de voorzittershamer over van Wim Wensink. “Ik kreeg ondersteuning van Rik Brinkman, Wim Wegink en Karl-Heinz Lichtenwagner in het bestuur. Maarten de Labije fungeerde als ‘raadsman’ op de achtergrond. Na een tijdje bleven alleen Karl-Heinz en ik over als actieve bestuursleden. Het was in deze periode dat de Volksparkcommissie met het bericht kwam dat ze PW niet meer op het Volkspark wilde hebben”, zegt Frans. “We voelden ons met de rug tegen de muur gezet en we waren behoorlijk machteloos, omdat er geen duidelijke informatie was over de rechtspositie van de club om op het Volkspark te spelen. De Volksparkcommissie gaf vervolgens een mandaat aan advocate Dunhoff-Lampe om de verhuizing te regelen. Vanuit PW was er geen geld om een onderzoek te laten verrichten naar de rechtspositie met betrekking tot het gebruiksrecht van het Volkspark. De insteek van het bestuur was om te blijven. We haalden het voorbeeld van Liverpool aan, waar ook een sportclub al een eeuw speelde in een gelijksoortig park. Toen kwam de Volksparkcommissie met het bevel om huur te betalen. Er is toen door de club een symbolisch bedrag van 1 gulden overgemaakt naar de Volksparkcommissie, maar dat bedrag werd direct weer teruggestort. Praktisch gezien hield dit in dat de club vanaf dat moment in een gekraakte locatie zat. In de boeken is teruggevonden dat tot 1965 huur is betaald, daarna is er geen zekerheid of aan het betalen van huur is voldaan. Gaandeweg de onderhandelingen werd onze rechtspositie duidelijker. Er bestond een gewoonterecht door het 100-jarige gebruik van de accommodatie. Met deze premisie ging Dunhoff-Lampe ook akkoord. Zij kwam met voorstellen om de club schadeloos te stellen bij een verhuizing. Haar eerste bod bedroeg

13 JUNI 1994: BRIEF BESTUUR AAN GEMEENTE I.V.M. NOODZAKELIJK ONDERHOUD.

8 AUGUSTUS 1994: GEDEELTE VAN VERSLAG BESPREKING PW MET GEMEENTE ENSCHEDE.

2.000 gulden, gecombineerd met kwijtschelding van de huurachterstand. Later zou zij dit bod, na een fiat van het bestuur van het Volkspark, verhogen tot een bedrag van 50.000 gulden. “Toen was Lars Kuizenga al voorzitter”, aldus Frans.

Met het ‘finale bod’ van 50.000 gulden begint het tweede bedrijf. Tot het nieuwe bestuur zijn inmiddels ook Martin Stienstra en Edwin Vastert toegetreden. “De boodschap van de Volksparkcommissie was duidelijk”, zegt Lars Kuizenga. “Het was *Take it or leave it*. Wij hadden onze reactie snel klaar: *see you in court!*. De club was van mening dat dit bod veel te laag was, waarna er onderzoek is gedaan naar de waarde van de opstallen. Probleem daarbij was dat er geen recht van opstal was van de kantine en er geen duidelijkheid was over de eigenaarrechten van de in eigen beheer gebouwde kleedkamers. Blijkbaar waren die er illegaal neergezet zonder een bouwvergunning aan te vragen”, aldus Lars die er destijds twee bestuursleden bij kreeg: Jojan de Boer en Edwin Mandema. Jojan: “Ik weet nog dat ik een uitnodigingsbrief aan Dunhoff-Lampe overhandigde op haar privéadres, maar de advocate was zachtjes gezegd *not amused* over deze handelwijze en inbreuk op haar privacy.”

Wat volgt zijn meerdere vergaderingen over de besluitvorming rond een eventuele verhuizing. Alle mogelijkheden worden in kaart gebracht. Lars is een voorstander van de verhuisoptie, omdat hij van mening is dat de club in het Volkspark op dood spoor zit en het volgende lustrum niet zal halen als ze blijven. Frans gaat gesprekken aan met diverse verenigingen – onder anderen De Tubanters, Sportclub Enschede, Phenix en Roombeek – over een eventuele fusie. Het bestuur is van mening dat er geen match is met de meeste clubs.

Met De Tubanters wordt nog wel serieus verder gepraat. Historisch gezien ook een logische keus, omdat De Tubanters een afsplitsing is van de EFC PW, maar Tubanters heeft geen senioren op de zaterdag en deze groep is juist bij PW duidelijk aanwezig. Er wordt zelfs gesproken over de

mogelijkheid van een nieuwe gezamenlijke club-naam: 'PW-De Tubanters', maar de fusie wordt uiteindelijk niet als optie meegenomen door het bestuur. Lars wijst op de cultuurverschillen: "Het ging onder meer over het vergoeden door de club van rode kaarten van spelers. De Tubanters vond dit acceptabel, omdat het voor het 'goede doel' zou zijn. Bij PW heerste een andere mening: sport is sport en je moet je binnen het veld dus sportief gedragen. Doe je dat niet, dan zijn de consequenties voor jezelf."

Volgens Jojan zat het bestuur in een lastig parket. "We hadden weinig rechten om op terug te vallen ten opzichte van de Volksparkcommissie. Eigenlijk konden we geen vuist maken, ook omdat we geen steun kregen van de gemeente Enschede, want die vond zich geen partij in de hele discussie. Advocaat Robert Speijdel heeft ook nog onderzoek gedaan, maar ook dit leverde geen nieuwe wapens op in de strijd tegen een gedwongen verhuizing. We kwamen in conflict met Dunhoff-Lampe die stelde dat er geen fondsen waren om voor de club een substantieel bedrag vrij te maken voor de verhuizing."

Een impasse dreigt, maar gelukkig komt er hulp uit onverwachte hoek. Lars: "Tymon de Weger, gemeenteraadslid van de ChristenUnie, gaf ons een tip om de gemeente er tóch in te betrekken. Wethouder Dick Buursink had in een eerder gesprek weliswaar laten weten niets voor de club te kunnen doen, maar de gemeente nam uiteindelijk toch een rol als mediator aan om te bemiddelen tussen de Volksparkcommissie en de club. Vooral Gjalt Galtema speelde hierin namens de gemeente een actieve rol. Vanuit de club gaf het bestuur de wil aan om te verhuizen. Maar wel volgens het 'eieren voor het geld-scenario', een scenario gebaseerd op een enquête binnen de club, waaruit naar voren kwam dat 95 procent vóór verhuizing is, mits dit gebeurt onder gunstige financiële voorwaarden."

In het derde bedrijf volgt de voltooiing van de verhuizing. Vanuit de gemeente worden een aantal varianten voorgedragen met betrekking

tot de locatie en de kosten van de verhuizing. De Horstlindelaan (TVV) doemt op, net als de locatie Stadsveld. Later komt de Tiemeister in beeld en die plek heeft de voorkeur van het bestuur vanwege de centrale ligging. Jojan: "DKS was ook nog een leuke optie. De Horstlindelaan zagen we niet zitten, want dat was veel te ver weg." Na meerdere overlegondes komt de gemeente met twee voorstellen. Voorstel één is een 'turn key project' van een nieuw te bouwen kantine met de afmetingen van 10 bij 25 meter. Het tweede voorstel is een zak geld met de vrijheid om zelf een kantine te bouwen. Na ampel beraad kiest het bestuur voor de optie zelfbouw. Het budget dat ter beschikking komt bedraagt 238.500 euro. Daarnaast krijgt de club een vijfjarige huurgewinning aangeboden op de nieuwe locatie en worden er kleedkamers gerealiseerd, terwijl ook het terras voor het clubgebouw voor rekening komt van de gemeente.

In de ledenvergadering van oktober 2002 worden de leden door het bestuur geïnformeerd over de laatste ontwikkelingen. De financiële situatie wordt nader toegelicht door Jelle Bakker. Hij schetst dat de club aan de rand van het faillissement staat door de vele schulden die er uitstaan. Zo heeft Essent nog een flinke vordering. Het komt zelfs zover dat het traditionele Pinda Cup Toernooi niet door kan gaan omdat gas, water en elektra worden afgesloten, maar door het aanvragen van een dagkrediet bij de ABN weet het bestuur dit nog net te voorkomen. Lars: "Naast de schulden zou de club ook worden geconfronteerd worden met de hogere kosten van het nieuwe huursysteem van de velden, waardoor de begroting niet meer sluitend te krijgen zou zijn. Reserves had de club niet, dus die konden niet worden aangesproken."

Het voorstel tot verhuizing wordt door het bestuur met een positief advies in stemming gebracht. Voor de stemming spreken Jan van der Molen en Richard Beune de vergadering toe met het advies om vóór de verhuizing te stemmen. Het voorstel wordt met een krappe meerderheid aangenomen door de ledenvergadering. Jojan

de Boer is bij de stemming een zwaar tellende factor, want hij heeft namens het studententeam van twintig leden een stemmachtiging. Aan het eind van de vergadering wordt er uit de aanwezige leden een bouwcommissie samengesteld die zorg gaat dragen voor het realiseren van de nieuwbouw en de verhuizing. De leden van deze commissie zijn: Jan Henk Averink, Erik Kapert, Edwin Hannink, Rini Nijsink en Gerard van Halen. Van Halen en Hannink nemen de verantwoordelijkheid op zich om een ontwerp te maken dat valt te realiseren binnen het gestelde budget. Uiteindelijk komen de kosten van de nieuwbouw uit op 179.918 euro, mede dankzij sponsors als KSV, Grolsch, Swift en Hannink. Daarbij is gekozen voor een kleiner formaat dan 10 bij 25 meter, waardoor er geld overblijft om achterstallige betalingen te doen en om een startkapitaal te hebben op de nieuwe locatie.

Wakker

Het besluit tot verhuizing maakt veel wakker binnen de club. Verschillende leden gaan zich inzetten voor het organiseren van zowel de verhuizing als ook voor openingsactiviteiten in augustus 2003. Jojan de Boer en speler/trainer René Bouwhuis lopen voorop. Omdat de club het terrein schoon moet opleveren worden de goals en lichtmasten verkocht. Zo komen de lichtmasten bij de Kynologenclub terecht. Sportief gezien komt PW ook weer in beeld: er komt een compleet team overwaaien uit Haaksbergen. Ze zijn als vriendenploeg op zoek naar een club waar zij als elftal kunnen gaan spelen. De naam van PW hebben ze van hun oude jeugdtrainer Raymond Wegdam die later als trainer ook bij PW komt. Lars: "Ik heb eerst met twee spelers gesproken, Rene en Erik. Ik weet nog dat ik heb gezegd dat ik vijftien kilo zou afvallen als ze zouden komen... In het seizoen 2006-2007 werd dit team onder leiding van Jos van Gulijk kampioen, ondermeer door de vele goals van Sjors en het uitstekende keeperswerk van Wietse. Jammer genoeg viel het team uit elkaar door het vertrek van een aantal bepalende spelers."

Een andere verandering na de verhuizing is de barbezetting. Die wordt overgenomen door de barcommissie onder aanvoering van Jojan en zo komt er een einde aan het tijdperk Albert en Annie die bijna twintig jaar de bar van de club op de hun eigen onnavolgbare wijze hebben bestierd.

Achteraf

Jojan, die ook jaren de rol van wedstrijdsecretaris vervulde: "De verhuizing heeft goed uitgekapt. In drie jaar tijd gingen we van 110 naar 180 leden. Achteraf was het de enige beslissing die kon. We zaten financieel in heel zwaar weer. Er moest een opgaande beweging worden gecreëerd. Er kwam nieuw elan in de club. Allerlei mensen gingen zich positief met de vereniging bemoeien. Financieel was het ook interessant dat we de bridgeclub binnen haalden. Dat gaf financiële armslag."

Frans, die tégen de verhuizing stemde: "We zaten in een soort patstelling. De gemeente was onze partner tegen de Volksparkcommissie die ons met een fooi weg wilde sturen, maar eigenlijk had de gemeente geen zak te vertellen. Wel was Gert Gilissen (ambtenaar sportzaken, red.) duidelijk op onze hand. Die zei van 'blijf maar mooi zitten, ze krijgen jullie niet weg.' Achteraf is de keus prima geweest, maar de frustratie blijft dat het juridisch niet goed is onderzocht. Daar was geen geld voor."

Tot slot Lars: "Als ik diep in mijn hart had gekeken, was ik liever in het Volkspark gebleven. Maar uiteindelijk was iedereen in het bestuur vóór. FC Twente ging er weg en eigenlijk was het niet zo'n gekke plek – dicht tegen het centrum aan. We wilden ook wel één kantine met SEO, maar dat wilden zij niet."

November 2004
HET GROTE
ANNIE EN ALBERT GESPREK
‘WE WAREN ER WEL, MAAR
ERGENS OOK WEER NIET!’

Door Frans Carelsen en Joris Bruggeman

Laten we het maar toegeven, zeker de mensen die al lang meelopen bij PW: we missen ze. Direct vragen we: hoe is het andersom? Antwoord: het (vele) werk niet, maar de (meeste!) mensen wel. Zestien jaar lang in het centrum van het wel en wee van onze vereniging gaat niet in je kouwse kleren zitten. Stevige uitspraken als fysiek kapot, asociaal gedrag, iedereen is er de baas kenmerken de start van het gesprek maandagavond 18 oktober in het gezellige huis van Albert en Annie. Joris Bruggeman en Frans Carelsen als redacteurs vermomd, want een interview mocht het niet zijn/worden. Oké dan geen interview maar we schrijven gewoon wat op en voor de publicatie laten we het jullie wel lezen.

De sigaren in een glaasje staan net als het stukje gebak klaar als we ons op de koffie storten. Als een rode draad loopt door de vele verhalen heen dat ze beide met zeer veel vreugde terugkijken op wat toch een groot deel van hun leven de afgelopen twintig jaar samen bepaalde. Ze waren er veel en laten we eerlijk zijn: ze vormden het hart van de vereniging. Gemiddeld zo'n 30 à 35 uur per week samen. Dat maakt toch al gauw bijna 70 uur. Per jaar zo'n week of 45, maal 16, maakt echt een heleboel tijd.

Het begon allemaal in het seizoen 1988-1989. Albert en Annie werkten op camping de Leemkoel in Buurse. Via Jan en Mery Janssen (toen onze terreinman en vrouw) maakten ze kennis met de bestuursleden: De Rochemont en Fouken. Een aardige uitspraak van Mery tegen Annie was nog: 'Jij moet maar niet eerder solliciteren dan ik, want anders nemen ze jou.' Annie had ondertussen ook bij tennisvereniging TOP ervaring opgedaan. Met open armen en een goede overeenkomst werden ze ontvangen.

In het oude keukentje op het Volkspark troffen ze een verschrikkelijke bende aan. Ratten en muizen hadden er volledig de vrije hand. Muizenkeutels in het frituurvet: een specialiteit van de zaak. Een opmerking van een dienstdoende PW'er: 'Tja, waar gewerkt wordt vallen keutels'. Een enorme hoop oud vet werd door Albert in een gat van twee meter diep en anderhalf meter breed gedaan: leuk voor de archeologen van de toekomst. De zijkanalen van de kantine werden met cement en gaas van het meeste ongedierte ontdaan.

Met de financiën was het helemaal droevig gesteld. Bij de inkooporganisatie KSV konden nog geen twee kratjes bier worden gekregen zonder direct te moeten betalen. Albert wist binnen de kortste tijd het vertrouwen te (her)winnen. Met zes en halve gulden uit de portemonnee van Nico Janssen werd als wisselgeld begonnen. Binnen een tweetal jaren werden de schulden (er kwamen heel wat oude lijken uit de kast!) afgelost en kon wellicht weer aan een beetje opbouw worden begonnen. Hoewel: plotseling was er sprake van dat het water door de Regge en Dinkel zou worden afgesloten. Albert wist de deurwaarder te paaien en voor het geld zorg te dragen. De beerput liep langzaam doch gestaag leeg. Voorzitter Soer werd vervangen door Wim Wensink. Albert herinnert zich de kop in de Tubantia: PW heeft Wensink gestrikt. Wim Wensink was voorzitter van de toenmalige Twentse Voetbal Bond. Ook kwam Maarten

de Labije als penningmeester en vertrouweling in het bestuur. Een bestuur dat volgens Albert en Annie echt achter hen als kantinebeheerders stond en het door dik en dun voor hen opnam als er bijvoorbeeld leden waren die hen klussen liet opknappen zonder zelf een poot uit te steken en hen behandelden als sloofjes. Uitspraak van die jaren: pas op, het liefst zuipen en vreten ze hier de hele zaak voor niets op! Wie de schoen past, trekke... hem nu alsnog aan.

Na de periode Wensink met in het bestuur Jan Wegink, Rik Brinkman, Jan Henk Averink, Robert Morsman en misschien vergeet ik wel iemand, kwam de periode van voorzitter Frans Carelsen met Rik Brinkman, Jan Wegink, Karl-Heinz Lichtenwagner en nog steeds Maarten de Labije. We trachtten nog enkele uitspraken over dit regime aan Annie en Albert te ontklokken maar dat is voor rekening van de volgende interviewer.

In november 2000 werd het voorzitterschap overgenomen door Lars Kuizenga met een vrijwel verse ploeg. Albert en Annie hebben op deze wijze in totaal vier à vijf voorzitters versleten. Allen met hun eigen eigenaardigheden. Kippenvel van een beloning van het bestuur onder Wensink voor het vele schilderwerk aan de kantine; gezellige 'eindeseizoen' etentjes tijdens de periode Carelsen, de overstap naar Tiemeister met het huidige bestuur, vele zaken passeren zo de revue. Leuke verhalen maar ook beduidend mindere over diverse Noldmansakties. Zo wisten ze te vertellen dat Robbie in zijn glorietijd bij andere verenigingen achter de doelen ballen ging 'rapen' om ze vervolgens aan PW te kunnen verpatsten. Ach ja, iedereen is klein begonnen. Altijd klaar staan voor ontbijten van het vierde en zesde, om maar niet te spreken over de diverse ontgroeningen onder leiding van

het tweede die plaatsvonden in de kantine. Als rode draad loopt door het gesprek het gebrek aan respect voor Albert en Annie voor wat betreft overleg over de kantine-zaken. Vaak kwam het bestuur met: we hebben besloten dat..., waarna Annie en Albert er ook hun zegje over mochten doen. Meestal kwam dan toch een heel andere oplossing uit de bus. Zo stelde Robert Morsman ooit in het bestuur voor alle tegenstanders een krat bier aan te bieden om hen langer in de kantine te laten blijven. Annie en Albert kenden hun pappenheimers en voorzagen dat tegenstanders na het wegwerken van het geschonken kratje en een kort bedankje vlot huiswaarts zouden keren: 'Bedankt voor het bier en nu gaan we weg'. Helaas voor onze tegenstanders werd het nooit uitgevoerd. Robert was overigens één van de weinigen die Albert en Annie via de telefoon persoonlijk hartelijk bedankte (top!).

Als voetballer heeft Albert zowel bij Sportclub als bij UDI gevoetbald. Van zijn tiende tot zijn dertiende bij Sportclub en daarna tot zijn zeventiende bij UDI. Toen stopte hij reeds met het edele spel. In het werkzame deel van zijn leven had Albert veel ambachten, wat naar ons idee wel bij hem past. Zo was hij gedurende de oorlog actief in de snijbloemenhandel, daarna in de scheepsbouw bij Verolme als handlangster van de lasser. Verder was hij nog leerling-kelner (nog duidelijk te zien bij het overhandigen van gehakt- en bitterballen), jaren in dienst bij de Drents/Overijsselse houthandel en bij Beltman actief als bestekzoeker (dat zoeken we op!) en hij deed tussendoor ook nog in oud-papier en lopen. Zelfs stratenmaker is hij nog geweest. Nog nooit heeft PW zo'n veelzijdig persoon in haar gelederen gehad. Annie wijdde zich helemaal aan het moederschap: drie schatten van dochters met weer vijf kleinkinderen (twee jongens en drie meiden) zijn het prachtige resultaat. 'Werkzaam in dienst van' is Annie nooit geweest. Geld uitgeven was één van haar meest bekende en favoriete hobby's.

We naderen – enigszins vol geraakt met sigaren, whisky en bier – het einde van de avond. Zowel bij ons als bij Annie en Albert komen wat makkelijk de emoties omhoog. Verhalen waarin het niet steeds altijd maar goed gaat: hoe komt het toch dat 'iedereen' de sleutel heeft van de kantine? Waarom wordt er zonder overleg met hen eten besteld terwijl Albert van alles had willen regelen? Waarom gebruiken ineens de volleyballers de kantine? Waarom worden er openstaande rekeningen gecontroleerd door soms de slechtste betalende? Vragen die wij niet zomaar kunnen en willen beantwoorden. We doen nog een poging door te vragen welk elftal het meest favoriete was bij hen. Een voor de hand liggend antwoord: 'Ze zijn ons allemaal even lief'.

We kijken nog even terug wat nu werkelijk de oorzaak van hun vertrek was, al moest het er eens van komen. We kunnen het samenvatten met: Het werd ons te veel en zie de titel (een uitspraak van Annie)!

Annie bedankt ons voor de bloemen, gegeven namens de redactie van De Prinses. We nemen afscheid, de hoop uitsprekend dat ze zich toch nog eens laten zien in de kantine en om het veld want we missen ze echt! Ze zeggen toe: maar het wordt wel waarschijnlijk pas het voorjaar.

Annie en Albert, namens heel PW hartelijk bedankt voor de vele jaren dat jullie echt betrokken waren bij onze vereniging en uitbetroord voor dit prima gesprek!

BRON: DE PRINSES, NOVEMBER 2004

PW 1, IN DE SHIRTS VAN EEN ONVERWACHTE MAAR ZEER WELKOME SPONSOR...

...KARL-HEINZ LICHTENWAGNER (RECHTS).

TUSSEN HET PUBLIEK: GERRIT DIJKHUIZEN (RECHTS)

OUD FC TWENTE

TERWIJL JAN JANSSEN SPREEKT MET WILLY VAN DER VOORT...

...EN KOOS MOLENAAR...

...ZORGT NICO JANSSEN VOOR AANVOER VAN NIEUWE BALLEN.

ERIK KAPPERT EN EDWIN MANDEMA

RIK BRINKMAN, JOHAN LEUSINK EN OLAF RINKET

MARTIN STIENSTRA, EEN VERKNIPTE PW-CARRIÈRE!

Door Frans Carelsen

Eigenlijk wilden we een interview met de beide leiders van het vierde elftal, maar zoals wel vaker wist Joop Kappe zich weer verdekt op te stellen.

We komen direct op het leiderschap van het elftal. Martin kondigt in principe via email aan. Iedereen wordt geacht iedere wedstrijd aanwezig te zijn, tenzij via dezelfde buis tijdig wordt afgezegd. Dit om uitspraken te voorkomen als: 'Maar ik heb toch afgelopen zaterdag al gezegd dat ik niet zou meedoen?'

De opstelling wordt gemaakt in samenwerking met Joy 'Stick' Peters. In principe speelt iedereen evenveel, maar als er mensen op eigen initiatief uit willen mag dat ook. Lastig is wel alle posities goed rond te krijgen wegens een overdosis middenvelders.

Anekdote: Martin werd door een willekeurige buurvrouw eerst als Twente- cq buurtthoolligan neergezet en vervolgens, omdat Joop tijdelijk kwam inwonen, als buurtthomo. Van je buurt(vrouw) moet je het hebben!

Martin kwam eind jaren '90 bij PW en vertrok weer in het begin van het verse millennium. Hij voetbald in het vierde, en heeft in die periode ook samen met Rob Nolmans en Lars Kuizenga in de verhuizingcommissie van PW gezeten. Daarnaast was hij lekker vaag algemeen lid van het bestuur. De Volksparkcommissie dacht met een stel sukkels van doen te hebben en kwam met het woekerbedrag van k€ 30 op de proppen als PW maar wilde opzouten van het Volkspark. Daar werd niet ingestonken. Nee, wat dat betreft was de afdeling Sportzaken van de gemeente een betere onderhandelaar. De rechtsgeldigheid van ons vertrek is nooit goed onderzocht. Een zogenaamde bodemprocedure zou misschien wat meer duidelijkheid hebben kunnen geven maar uiteindelijk waren (te) dure advocaten geen optie. Jelle Bakker, de man met zowel een voetbal- als een gemeentepet, gaf aan dat we in dit geval beter eieren konden kiezen.

Net toen PW begon te voetballen op Tiemeister, ruilde Martin zijn PW-shirt in voor een Taekwondo-klof. Kortom een echte voetbal-dip, waar iedereen wel eens last van heeft. Tijdens een avondje Bolwerk in 2005 met Joop en ter plekke de klaagzang van Harrie dat er te weinig voetballers waren voor het elftal, werd echter weer vlotjes op de genomen voetbalschreden teruggekeerd, en niet veel later werd het leiderschap overgenomen van de vertrekkende Wouter Bos. (Wouter, de geestelijk eigenaar van de afscheidsbadjassen, blijkt overigens tegenwoordig ook weer in de buurt te wonen.)

Martin wordt het komende seizoen de nieuwe wedstrijdsecretaris, maar hij zal niet bij alle bestuursvergaderingen aanwezig zijn. Er komt weer een elftallencommissie, met daarin ook Harrie Balke (baas), Erik Kappert (notulant) en Karl-Heinz, die stopt met zijn leiderschap van het tweede en zich volledig zal storten op zijn belangrijke functie als consul. Terloops merkt Martin op dat er door een veel te klein aantal leden bergen werk worden verzet. Hij noemt bijvoorbeeld Joan de Boer, zonder anderen te kort te willen doen. Daar is veel te weinig waardering voor, en zelfs hier en daar gezeik van met name de niet-actieven.

Martin, werkzaam op de UT bij de faculteit Management en Bestuur, moet ter behoud van zijn baan afstuderen. Dat gaat eind

augustus dus (eindelijk) geschieden. Nu geniet hij nog van het goedkope kappers-tarief voor studenten maar dat gaat er af! Misschien is het aardig de titel van zijn afstudeeropdracht te vermelden: 'De impact van culturele verschillen op afwegingsprocessen bij beslissingen t.a.v. kapitaalgoederen'. En dan maar beweren dat de UT een bèta-universiteit is. Persoonlijk gruw ik hiervan, maar ja het blijkt te gaan over het gebruik van een minibus voor personenvervoer met als belangrijkste aspecten veiligheid en comfort. Hij deed onderzoek naar de culturele verschillen hier in Nederland en in Pakistan. En nu maar hopen dat die bussen niet te veel berrmbommen tegenkomen.

Martin, bedankt voor tweemaal geduld!

BRON: DE PRINSES, JULI 2008

MIJN GESCHIEDENIS BIJ PW

Door Gerhard Dijkmann

Ik ben in 2001 lid geworden van PW, na vierentwintig jaar bij de Enschedese Boys te hebben gevoetbald. Een goede jeugdvriend van mij stelde op een avond voor om een jaar eens ergens anders te gaan voetballen om te ervaren hoe het zou zijn om in een compleet nieuwe omgeving te spelen. Het werd PW, mede omdat zijn zwager, Mark Trienen, daar speelde en er in het elftal van Mark plek voor ons was. In januari 2001, een paar maanden voor wij zouden overstappen, verongelukte mijn jeugdvriend. Ik heb toen contact gehouden met Mark en in mei ben ik toch overgestapt, want dat was voor mijn gevoel de juiste beslissing.

Ik ben vanaf dag één hartelijk ontvangen bij PW 6 en voelde mij gelijk op mijn gemak binnen de club. Klein, gezellig, en op het nostalgische Volkspark spelen vond ik altijd heerlijk. Jammer dat wij daar weg zijn, denk ik nog wel eens. Een dergelijke unieke locatie krijg je nooit meer terug.

Het eerste seizoen werden wij tweede op doelsaldo en het jaar daarop kampioen in onze klasse. Ik heb nog schitterende herinneringen aan de wedstrijd uit bij Zuid Eschmarke. Zij dachten wel even kampioen te worden. Wij hebben uit fatsoen hun bloemen maar meegenomen...

Ik voetbal nu met veel plezier met mijn makkers in het zevende en kijk iedere zondag al weer uit naar de volgende wedstrijd.

(Gerhard Dijkmann (39) is sociotherapeut in een TBS kliniek en woont in Enschede.)

‘Als je eenmaal in het eerste zit, wil je altijd winnen.’

EEN VERHAAL MET JORIS BRUGGEMAN EN JAN VAN DER MOLEN

De één mag zich een relatief jonge veteraan noemen, de ander is met recht een man van de oude stempel. Twee spelbepalers met inzicht, overzicht, een vaste trap en een eigen kijk op de dingen. De één is nog van de tijd van 3-2-5, de ander van de ruit op het middenveld. Hun onderlinge verschil in leeftijd is 36 jaar en hun denkbeelden zijn af en toe verschillend, maar wat Joris Bruggeman en Jan van der Molen zeker gemeen hebben is hun liefde voor het spelletje en hun affiniteit met PW.

Jan van der Molen (van 18 april 1944 te Enschede) was al 31 jaar toen hij zich bij PW meldde. “Henk Rosink was een vriend van mij die in de buurt van het Volkspark woonde. Verder kende ik Jan en Nico Hagen. Ik had al eens eerder overwogen om bij PW te gaan voetballen, dus zo vreemd was het niet. In de jeugd ben ik begonnen bij Sportclub. Na vier jaar GVAV kwam ik terug bij Sportclub, waarna ik als amateur bij FC Twente kwam om het tweede elftal vol te maken. Eerst onder Friedrich Donenfeld als trainer en later onder Kees Rijvers. Ik speelde samen met spelers als Johan Plageman, Daisy ter Beek, Ruud Vondeling en Job Hoomans. Toen Rijvers ging verjongen ben ik met Job naar Vosta gegaan. Daar heb ik negen jaar gespeeld. Vosta speelde toen nog eerste klas, op het hoogste amateurniveau. We voetbalden tegen Sportclub voor drieduizend man. Ik was toen al gymleraar op Zuid en veel leraren speelden bij PW: Wim Gobius du Sart, Frans de Noo, Herman Rotting en Hans Kraan, mijn buurman. Kraan was midvoor in het derde, daar ben ik toen gaan voetballen, maar ik heb ook nog een tijdje in het eerste gespeeld. Ook ben ik in de zaal gaan voetballen.”

Joris Bruggeman (van 3 februari 1970 te Luttelgeest, Noordoostpolder) kwam op zijn 26e bij PW voetballen. “Daarvoor had ik vijf, zes jaar niet gevoetbald, al speelde ik wel op de zondagavond met vrienden in de zaal van de Pathmoshal. In Luttelgeest speelde ik bij Tonego, van de E-tjes tot en met de A1. Daarna ben ik gaan studeren aan de UT en aan de HEAO. Via Jacco Bouman en Peter Broksma ben ik bij PW gekomen. ‘Je doet gewoon een keer mee’, zei Broksma. ‘We hebben te weinig mensen.’ Dat was in het tweede. Maar omdat het eerste na een akkefietje met Eefde op non-actief werd gesteld, werden wij gevraagd om het eerste te worden. Toen moesten de mensen ineens betalen om mij te zien voetballen... heel apart. Van 1997 tot 2008 heb ik in het eerste gespeeld. Het is een aaneenschakeling van dieptepunten geworden. In 2003 eindigden we als laatste met min vier punten. We speelden twee keer gelijk, maar kregen ook twee keer drie punten in mindering. René Bouwhuis was trainer en die deed veel moeite om iedereen op de mat te krijgen, maar dat lukte niet altijd. Gerrit Legerman hebben we ook als trainer gehad. Die had nog nooit een bal van dichtbij ge-

zien. In die jaren werden we altijd laatste of één na laatste. Ontzettend droevig, maar het was wel heel gezellig. De sfeer was altijd goed.”

PW-gevoel

Joris Bruggeman voetbalt nu zo’n vijftien jaar bij PW. Op de vraag wat nu precies het PW-gevoel is, heeft de vroegere aanvoerder van het eerste uiteraard een antwoord. “Als je in het weekend bij een grote club kwam dan besepte je altijd goed dat PW maar een heel klein clubje is. Als je iets wilt bereiken moet je vooral niet hier gaan voetballen. Dat idee kreeg je. Bij PW komen de elftallen gewoon hun ding doen. Meer eigenlijk niet. Er is weinig druk”, zegt Joris.

Volgens Jan van der Molen is de club na het 100-jarig jubileum veranderd. Hij stamt nog uit de tijd van de ballotage. “Ik werd aangenomen door Frits Nordbeck, de secretaris, al was het niet echt een ballotage. Op de golfclub hebben ze dat nu nog. Daar moet je nog door drie man worden aangemeld. Dat is echt tegen mijn zere been. Na het jubileumfeest is het met PW de andere kant op gegaan en zijn er meer studenten gekomen. Van vroeger uit had je echte, klassieke PW’ers. Gerrit Snuverink, Herman Denneboom en Ruud Vondeling: dat waren echte PW’ers. Ik ben gewoon een voetballer die hier door omstandigheden terecht is gekomen. Ik ben geen echte PW’er. Bij het 100-jarig bestaan is er iets mis gegaan, een aantal leden heeft zich toen afgekeerd van de club. De revue met striptease viel in slechte aarde bij de echte PW’ers. Het was beneden peil. De club werd letterlijk uitgekleeft. De populatie nu is veranderd. De kleine onderbouw van jeugd is weg, maar gelukkig is er de inbreng van studenten. De mensen komen hier gewoon om lekker te voetballen. Maar voor de toekomst schuilt er een gevaar in. Je kunt wel denken dat je altijd nieuwe spelers zult aantrekken, maar een echte bron is er niet. Het PW-gevoel voor mij is nog toen ik een jongetje van dertien was: lange broeken – PW had echt nog standing. Nu is het gewoon mijn club. Het is een bijzondere club in die zin dat er maar heel weinig omheen

gebeurt. De historie is wel een beetje gevallen en dat is jammer. Daar moet je eigenlijk een beetje op bouwen. Het is lekker ongedwongen voetballen bij PW, maar er is niets omheen. Je moet juist zorgen dat mensen bij de club betrokken blijven. Dan blijven ze hangen en kunnen ze nog van alles voor de club doen. Dat is de basis voor je club.”

Betrokkenheid

Joris Bruggeman denkt ook dat de betrokkenheid van de leden met de club beter kan. “Ik denk dat vijftig tot zestig procent weinig binding heeft met de club. Het is ook een wat beschaafdere club dan de rest van de clubs. Als er mot is op het veld, is er eigenlijk geen ruimte om iets vervelends te doen, want dat hoort niet bij PW. Er wordt altijd redelijk netjes gevoetbald bij PW. Soms heb ik het daar wel eens moeilijk mee gehad, maar over het algemeen bevalt me het soort mensen wel wat hier rondloopt. De historie van de club vind ik ook interessant. Ik vind het geweldig dat deze club tot de oudste van Nederland behoort. Als je iemand vertelt dat je bij PW voetbalt, dan kijken ze je vreemd aan, maar als je zegt dat het één van de oudste clubs is, vinden ze dat altijd mooi.”

Over de toekomst van PW verschillen Bruggeman en Van der Molen van mening. De jongste veteraan ziet PW wel 250 jaar oud worden, de oudste niet. “Binnen PW zullen altijd wel mensen opstaan die voor continuïteit zorgen”, zegt Joris. “Er zijn altijd wel mensen die anderen enthousiast maken om lid te worden.”

“Ik ben bang van niet”, pareert Jan. “Over een jaar of vijftien kan het ook zomaar afgelopen zijn. De verhuizing is goed geweest, maar ik ben bang dat de bronnen in de toekomst niet toereikend zullen zijn. Ik heb dertig jaar met Zuidvogels in de zaal gespeeld, maar de jongste is nu boven de zestig en de oudste is 78. Op een gegeven moment is het eindig. Ik ben nog van de generatie van het straatvoetbal, maar straatvoetbal is er niet meer.”

Ook over de rol van het eerste elftal denken beide heren anders. “Ik vind dat PW 1 niet echt een prestatie-elftal is”, zegt Van der Molen. “Maar als je eenmaal in het eerste zit, wil je wel altijd winnen.” “Ik vind het wel een prestatie-elftal”, zegt Bruggeman die één keer samenspeelde met Van der Molen, in de veteranen bij een toernooi voor honderdjarige clubs in Nijmegen. “Joris zou heel hoog gevoetbald kunnen hebben. Bij veel spelers herken ik geen voetbal, maar bij Joris wel”, zegt Van der Molen. “Ik ga steeds meer op Jan lijken”, stelt Bruggeman. “Ik ben meer en meer bezig mensen op de goede plaats te zetten.”

Het meest memorabele PW-moment?

Bruggeman: “Dat we in 2007 kampioen zijn geworden met de jongens uit Haaksbergen. De kampioenswedstrijd tegen Rijssen was gedenkwaardig. Maar ook Ierland was memorabel. Daar

is iets voorgevallen wat beter niet opgeschreven kan worden...” Van der Molen: “Kampioen ben ik nooit geweest. Dat moet dus nog komen... Mijn hoogtepunt is dat ik elke week kan voetballen. Het is een groot goed als je nog fit bent.”

Het dieptepunt?

Bruggeman: “De degradatie uit de derde klasse en dat bijna het hele elftal wegging. Een ander dieptepunt was het tekort van de kascommissie.” Van der Molen: “Ik heb wel momenten gehad waarbij ik me afvroeg of ik nog door moest gaan, maar het voetbal in mij heeft het altijd gewonnen.”

De hardheid van het voetbal?

Bruggeman: “Het voetbal is echt harder geworden.” Van der Molen: “Ach, Nederland-Brazilië in ’74 was ook bikkelhard.”

VOETBAL HARDER GEWORDEN? OP HEMELVAARTSDAG 1950 WERD EEN WEDSTRIJD GESPEELD TUSSEN EEN PW-ELFTAL EN EEN VERZAMELING GENEESHEREN, WAARONDER ENKELE LEDEN. DIT IS SLECHTS HET VOORSPEL. 'DE BELANGSTELLING VOOR DIT TREFFEN WAS GROOT, SPECIAAL VAN DE ZIJDE DER MEDISCHE WERELD', ALDUS HET PW GEDENKBOEK OVER DE JAREN 1935-1950.

2007, een sportief hoogtepunt in de geschiedenis van PW: PW 1 promoveert naar de 3e klasse zaterdagvoetbal KNVB. Staand vlnr: Jos van Gulijk (trainer), Bart Becking, Nick Geeraaths, Tim Diepemaat, René ten Vaarwerk, Martijn Slot, Bas Balke, Dennis Karnebeek,

René Bouwman, Weetse Golbach, Erik Kappert (bestuurslid), Murad Cebem, Leon Veldhuis, Danno Diepemaat, Sjoerd Sengers en Lars Kuizenga (voorzitter). Zittend: Joris Bruggeman, Hugo Sengers, Dennis Klein Poelhuis, Sjors Bos, Guus Bos, Erik Kamphuis en Michel Wegdam.

PW 1

PW 2 (SVS)

LEDENLIJST 2010

Enschedese Footballclub Prinses Wilhelmina

Spelend op zaterdag:

PW 1

H.J. Arnold
B. Balke
B.J.W. Becking
N. Bijkerk
J. Bomers
R. Bouman
T.M. Budel
J. Gevelaar
E. Hoogeveen
M. Huijben
P. Jeunink
B. Krijnen
E. Maartens
A. Osman
R.A. Pots
J. Quint
B. Smith
D.J. Vloedgraven
M. Westerman

PW 2 (SVS)

F.J. Alfverink
V. Babic
C. Doeven
W.H. Faassen
D.C. De Jong
A.W. Kanis
J.K. Kol
A. Korver
E. van Lenthe
W.M. Lohmann.
R. Mones
A. Mulder
S.W. Nieuwboer
R.C. den Nijs.
H. Peeters
A.J. van Pijkeren
R. Schoeman
J. Smits
A. Swaan
C.R.J. Wijnja

PW 3

L.G.N. van Aarle
J.R. de Boer
M.B. Busschers
F. Carelsen
G.B. van Dragt
H.P. Eggers
J.L. Kappe
S. Knap
A.W.B. Lippmann
P. Mintjes
C.J. Nieuwenhuis
J.A.G. Peeters
G.W. te Riele
J. Ring
M. Schut
R. Steenwelle
M.R. Stienstra
A. Stobbelaar
D. Swarts
P.J. de Veen
M. Veldhorst
K. Visser
J. te Winkel

Spelend op zondag:

PW 4

A.P. Balena
L.M. Beernink
R. Berfelo
A. van Bruggen
W. Buitenhek
B.H. Du'ale
S. Golia
R. Jimenez-Kwekkeboom
J. Kuiper
R. Kuiper
V. de Lahorra-Calomarde
S. Porta
V. Ruzgar
J.J. Siemerink
G.P. Smit
W. Smit
M. Sulimma
B. de Vries
E.J. Winters

PW 5

H.G. Aalderink
J. Baas
F.J.A. Bannink
M. Beuvink
R. Beuvink
T. Beuvink
J.R.T. Bruggeman
A.A.M. Cuijten
M. Dogan
R. Hellinga
M.D. Jansen in de Wal
M. Jonker
R. Kemperink
T.C.J. Leeuw
T. Nuis
M. Varkevisser
W. Vink
N. Vosslander
G.G.M. Wevers

PW 6

R. Beune
D.W. Dijk
G.H. Dijkmann
T. Donker
F.B. Groen
T. Huisman
K.H. Lichtenwagner
H. Malestein
J.B. van der Meer
J. van der Meer
R. Olijve
A. Oord
R. Reinkingh
R. van Reyswoud
J. Ring
S.P. Spin
D. Tiemersma

PW 7 (Veteranen)

H. Ardesch
H.P. Assink
J.H. Averink
J.J. Bakker
H. Balke
M. van der Brink
R.S. Brinkman
O. Cohen
W. van Foeken
D. Gortemulder
J.H. van Gulijk
G. van Halen
E. Hannink
H. Heijman
F. Huizing
M. Jordaen
E. Kappert
H. Kuipers
A. de Leeuw
P. Makaske
E. Mandema
P. Marinus
J.H. van der Molen
R. Morsman
R. Nijsink
P.H. Nolmans
J. Plaggenborg
W.F. Snellenberg
B.G. Snijders
K. Spiele
E. Vastert
P. Venema
W. van der Voort
T. Weydyk
J.H. Willemsen

Donateurs en/of niet spelende leden:

M. Cebem, F. Diepenmaat, A. Kjellefold, L. Kuizenga, H. Leusink, A.J. Lubbers, E.C.J. van der Meulen, K. Molenaar, R.J. Nolmans, E. Polak, S. Smits, R.F. ten Vaarwerk en N. de Vries.

PW 3

PW 5

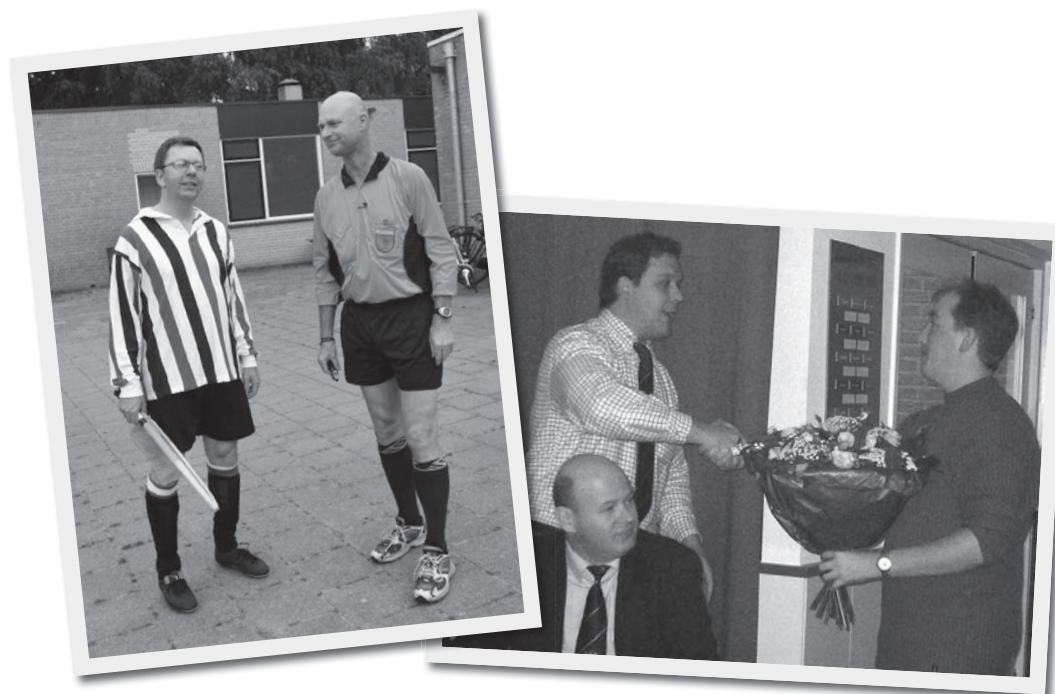
PW 4

PW 6

PW 7 (VETERANEN)

DE STUURLUI BINNEN EN BUITEN DE LUNEN: EDWIN VASTERT, EIT VAN DER MEULEN EN NICO JANSSEN.

EFC PW: DE TOEKOMST

‘EFC PW: al 250 jaar vorstelijk aan de bal!’

DE VISIE VAN HET BESTUUR

“Ter ere van het 250-jarig bestaan van de club is het prachtige motto van het 125-jarig jubileum weer van stal gehaald en aan de tijd aangepast. Trots prijkt het bord met het PW-logo en dit motto aan de ingang van het – ietwat vervallen ogende – PW-complex aan de Kuipersdijk, in de zomer van het jaar 2135. Binnenkort zal de club verhuizen naar een gloednieuwe accommodatie in het geheel gerenoveerde Volkspark.”

Een wilde fantasie? Geklets van een dronken aardbei? Bizarre denkbeelden van een verstokte PW’er? Kan allemaal. Maar het kan natuurlijk ook de werkelijkheid (van het jaar 2135) zijn. Om dat laatste te kunnen bereiken, is toekomstvisie nodig.

Nu moet een toekomstvisie natuurlijk wel realistisch zijn, en op z’n minst raakvlakken hebben met de actuele situatie waarin de vereniging verkeert. Als we dan kijken naar PW zien we – terug in het jaar 2010 – een weliswaar kleine, maar toch stabiele vereniging. Stabiel, maar met beperkte middelen en beperkte mogelijkheden.

Dat een vereniging van zo’n 170 leden geen grote reserves heeft, spreekt vanzelf. Evenzeer is het logisch dat de sponsors ook niet staan te trappelen om hun geld te steken in een club, waarvan het eerste elftal – voor een handjevol toeschouwers, en met nulkommageen aandacht van de media – met wisselend succes in de vierde klasse van het zaterdagvoetbal speelt (de recessie die ons nu, in 2010, parten speelt – en die duidelijk te merken is bij het werven van sponsors – laten we dan nog maar even buiten beschouwing).

Van ‘aanstormende jeugd’ is bij PW ook al geen sprake. Sterker nog, er zijn op dit moment (en dat is al vele jaren zo) helemaal geen jeugdteams. Overigens is dat een binnen het huidige bestuur geaccepteerd gegeven. We zijn als kleine vereniging domweg niet in staat om het kader dat nodig is om een jeugdafdeling te kunnen runnen, op de been te brengen.

Verder is PW niet een club die ‘geworteld’ is in een bepaalde wijk of een duidelijk aanwijsbaar deel van de stad. Onze leden komen uit alle Enschedese hoeken en gaten (en evenzeer van daarbuiten). We zijn niet omringd door een royale woonwijk, waarin het min of meer vanzelfsprekend is dat voetballende kinderen ‘naar PW gaan’.

Dit soort omstandigheden zijn meer dan bepalend bij het formuleren van een (realistische) toekomstvisie. In plaats van terug te kunnen vallen op dergelijke pijlers, zullen we op zoek moeten gaan naar andere sterke punten van PW.

Die zullen we vooral moeten ontlelen aan de sfeer bij PW. Dat is er vooral één van gezelligheid, geen prestatiedrang, recreatief voetballen, een plaats voor iedereen die ontspannen met

‘het spelletje’ wil bezig zijn. Dat zal, voorziet het huidige bestuur, niet snel veranderen. En dat hoeft wat ons betreft ook niet.

Daarmee is meteen de toon gezet van de toekomstvisie. PW is, zoals onze oosterburen zo treffend weten te omschrijven, een ‘Traditionsverein’ bij uitstek. Vergane glorie, zullen sommigen zeggen. Dat mag in sportief opzicht dan zo zijn, als baken binnen de Enschedese sportwereld heeft PW echter nog wel degelijk een functie. En daarmee ook bestaansrecht.

Anno 2010 is PW de motor achter de samenwerking van de vier clubs op het Diekman (Sportclub Enschede, Zuid-Eschmarke, Tubanters en PW). Samen toernooien organiseren, elkaars velden en accommodaties gebruiken, samen inkopen, samen overleggen met de gemeente Enschede: op al deze punten zijn voordelen te behalen.

Waarom dan niet fuseren, zal menigene denken. Geen vreemde gedachte, want ook binnen het Diekman-overleg valt het woord ‘fusie’ wel eens. Maar ‘big’ is niet altijd ‘beautiful’. Zeker niet als de karakters, de (eigen)aardigheden, van de samenwerkende partners sterk uiteen lopen. En iedere partner bovendien zijn eigen karakter wil behouden.

Voor PW geldt dat laatste zeker. Natuurlijk is het leuk als je eerste elftal zo hoog mogelijk speelt. Maar niét als dat ten koste gaat van de rest van de club, niét als alles in het teken staat van het eerste team, niét als de rest van de vereniging het gevoel heeft ‘er maar een beetje bij te hangen’ omwille van de contributie-inkomsten en de vrijwilligers. Zo wil PW niet zijn, en zo zal PW ook niet worden.

Er valt, ook bij PW, best het één en ander te verbeteren. Zo zou de club graag de beschikking hebben over een kunstgrasveld. Zeven senioren-teams die hun competities moeten draaien op één en hetzelfde (hobbelige, drassige) grasveld: da’s wel een beetje veel van het goeie. Maar een

kunstgrasveld betekent een fikse investering, waar ook de vereniging haar steentje aan moet bijdragen. Een bijdrage die de mogelijkheden van PW vooralsnog te boven gaat.

Ook een degelijk Trainingsveld zou welkom zijn (ter vervanging van de modderpoel waarin nu getraind moet worden). Maar ook dat kost geld...

PW is daarnaast niet wars van een beetje vernieuwing, zo hier en daar. Bijvoorbeeld in de vorm van de 7-tegen-7 competitie voor veteranen. Zo’n competitie lijkt er nu aan te komen. Het zal zeker inhouden dat een aantal PW-veteranen (nog) langer voor de club behouden blijft.

Ook vrouwenvoetbal is iets waar PW voor te porren is. Bijvoorbeeld in samenwerking met – onze ‘natuurlijke partner’ – Drienerlo. Het huidige bestuur wil graag energie steken in het op de been brengen van een vrouwenelftal. Dat we dan mogelijk aanlopen tegen de eerdergenoemde beperking van dat ene (niet al te beste) wedstrijdveld, dat nemen we dan maar even voor lief; onze partners op het Diekman hebben vast nog wel ergens een veld over, als de nood aan de man (c.q. vrouw) komt.

Het bestuur realiseert zich ten volle dat het voetbal – met name onder de jeugd – afneemt in populariteit. Maar, zoals een in voetbalsferen bekende Nederlander pleegt op te merken: ‘ieder nadeel hept ze voordeel’. PW heeft immers – het kwam al even ter sprake – geen jeugdteams. In die zin is het ledenbestand dan ook niet aan erosie onderhevig. Daar staat tegenover dat nieuwe ontwikkelingen (7-tegen-7, vrouwenvoetbal) eigenlijk alleen maar meer leden kunnen trekken. En ben je eenmaal lid van PW, dan ben je dat ook voor het leven! Dat is ook weer eens gebleken uit de talloze reacties die het bestuur en de jubileumcommissie hebben mogen ontvangen ter gelegenheid van dit 125-jarig jubileum. Ook al ben je honderdmaal lid geworden van een andere club: *eens PW’er, altijd PW’er!*

5 JUNI 2010: VETERANENTOERNOOI 125 JAAR EFC PW

LEDEN VAN HET BESTUUR MET HET PW-VAANDEL

